SKÁLDSKAPARMÁLA-QVÆÐI
SNORRA-EDDU
ÖFVERSATTA OCH MED ANMÄRKNINGAR FÖRSEDDA.

Academisk Afhandling

som med tillstånd af den Vidtberömda

Philosophiska Faculteten i Upsala

kommer att till offentlig granskning

å

Gustavianska Lärosalen

den 9 Februarii 1859

p. v. t. f. m.

framställas

af

MAG. **ANDERS UPPSTRÖM**

Lector i Grekiska Språket vid Upsala Högre Elementar-Läroverk,
Docent i Götiska Språket vid Upsala Kongl. Academi,
Ordin. Ledamot af Kongl. Vetenskaps-Societeten i Upsala samt af
Kongl. Nordiska Fornskrift-Sällskapet i Köpenhamn,
Corresp. Ledamot af Kongl. Vitt.-, Hist.- och Antiqv.-Acad. i Stockholm
samt af Kongl. Preussiska Vetenskaps-Academien i Berlin.

UPSALA,
C. A. LEFFLER, KONGL. ACAD. BOKTRYCKARE.
1859.

SKÁLDSKAPARMÁLA-QVÆÐI

SNORRA-EDDU

ÖFVERSATTA OCH MED ANMÄRKNINGAR FÖRSEDDA

AF

ANDERS UPPSTRÖM.

UPSALA,

C. A. LEFFLER, KONGL. ACAD. BOKTRYCKARE.

1859.

Företal.

Ändamålet med den Sturlesonska Eddans behandling af det Fornnordiska skaldespråket angifver den sjelf. Den ville nemligen bereda unga skalder en utväg att grundligt inhemta detta språk med dess rika tillgångar, dess figurliga, oftast ganska invecklade och dunkla framställningssätt, på det de måtte kunna rätt förstå det samma, till fullo njuta af de sånger, som på det samma voro författade, kunna sjelfva qväda i de gamla skaldernas anda och efter deras föresyn, samt om möjligt, rikta språket med nya tillgångar. Sådan var den Sturlesonska Eddans tydligt uttalade bestämmelse. Se Eptirmáli, Stockh. uppl. pag. 88.

I den Nordiska poesiens, likasom i hvarje poesies äldsta tider, voro sådana hjelpredor öfverflödiga, ty då varande skalder idkade skaldskap, icke såsom en lärd konst, utan af ett medfödt behof, hvilket oemotståndligt manade dem att i rhythmisk form söka uttryck för de föreställningar och känslor, som utifrån eller inifrån beherrskade deras själ. Språket var ännu enkelt och okonstladt, satsförbindelserna likaledes, samt företedde väsendtligen inga andra svårigheter än sådana, som härrörde från ämnet sjelft. I denna anda äro den Sæmundska Eddans sånger om gudar och hjeltar, med få undantag, diktade. Med tiden bildade sig likväl hos Nordbon, så väl som hos andra, en annan anda, som ej åtnöjde sig med att vara något för sångens skull, utan ock ville vara något för sin egen skull, och som slutade med att vara allt för sin egen skull och derigenom förtärde sig sjelf. För denna anda var det icke nog att uttrycka sig sannt och från den synpunkten skönt; man borde också, oberoende af ämnets egen fordran, uttrycka sig med en viss ståt, d. v. s. konsten borde i dikten framlysa såsom något i och för sig bestående, då den förut åtnöjde sig med blotta tillvaron, utan att synas, eller ens vilja synas.

Till följe af detta konstens begär att vara något på egen hand och för sin egen skull, kom man slutligen inom den Fornnordiska poesien ända derhän, att den hvardagligaste tanke lika väl, som den mest upphöjda, borde framstå i den utsöktaste och brokigaste drägt, vid äfventyr att i annat fall ej för poetisk anses. Det är också klart, att i samma mån, som drägten blef hufvudsak, blef andan bisak, till

dess denna under den brokiga utstyrseln slutligen gick helt och hållet förlorad.

Hvad under då, om en nybörjande skald bland denna brokighet kände sig förlägen, och om en man, sådan som Sturleson, sökte komma honom till hjelp? Hjelpen kom visserligen, men för sent, och äfven om så ej varit, kan man väl sätta i fråga, huruvida origtiga åsigter om konsten och dess betydelse, om också bragta i system, i sjelfva verket någonsin varit konstnären till någon verklig hjelp.

Då man förebrår de Fornnordiska skalderna att i den Nordiska poesien slutligen hafva infört en till det yttersta drifven förkonstling, så torde man äfven med några ord böra nämna, hvari denna förkonstling egentligen består. Den består först och främst i en oräknelig mängd omskrifningar, den ena ofta uppstaplad på den andra, och detta mången gång för att uttrycka den allrasimplaste och hvardagligaste sak. Omskrifningar finnas i alla språk, och begagnade med måtta och utan begär att väcka uppseende, kunna de anses såsom en prydnad för den obundna stilen ej mindre än för den bundna; men begagnas de för ofta och med anspråk att gälla för någonting särdeles utmärkt, förlora de allt värde. Då nu detta gäller om blott och bart enkla omskrifningar, huru mycket mer om de sammansatta? Men huru sammansatta än dessa omskrifningar må vara, och hvilken kunskap som än fordras för deras uttolkning, så är dock denna uttolkning en jemförelsevis lätt sak, som utan synnerlig svårighet kan åstadkommas. Det svåraste hindret för uppfattningen af Fornnordisk poesi är sjelfva constructionsordningen, hvilken ofta nog är den mest invecklade, man kan tänka sig, och som i intet annat bekant språk har sitt motstycke. Hvarken omskrifningarne i och för sig, ej heller de många gamla poetiska orden skapa någon sådan svårighet, som ens aflägset kan jemföras med den, hvilken härrör från den alla reglor oftast trotsande ordföljden. Vi tala nu ej om den skenbara oregelbundenhet, som förekommer i alla språk med någon större formrikedom, sådan t. ex., som i Grekiska och Latin, der den nog vet att försvara sin plats; vi tala knappast om det öfverflödiga bruk af genitiver och genitiv-sammansättningar, som i den Fornnordiska poesien från och med Brage den Gamles dagar, d. v. s. från Ragnar Lodbroks och Björn på Hågas tider och allt framgent förekommer; knappast om præpositionernas förflyttning från de ord, dit de egentligen höra, till de ord, med hvilka de ej hafva något samband; hvad vi här egentligen tala om, är uppryckandet af de särskilda råmärken, som i andra språk beteckna skillnaden mellan de i en och samma mening förekommande olika satserna. Den Nordiska poesien drog ej i betänkande att vid förefallande omständigheter upprycka dessa råmärken, och sammanblanda hvad som i alla andra språk är bestämdt

åtskildt, samt åtskilja hvad som i dessa lika bestämdt är förenadt. Ord tillhörande en bisats äro således ofta, ja oftast, att igenfinna bland hufvudsatsens ord, och tvärtom Der flera hufvudsatser eller bisatser på en gång förekomma, äro orden ofta, utan afseende på beskaffenheten af den sats, dit de egentligen höra, kastade om hvarandra, blott med det hufvudvilkor, att de metriska fordringarne blifvit iakttagna, ty dessa jemte begäret att insvepa sig i mörker och gåtfullhet voro väl de bestämmande anledningarne till ordföljdens oregelbundenhet. Visserligen gifvas också regelmässiga satsförbindelser inom denna poesi, men dessa höra till undantagen. Någon gång är likväl oregelmässigheten så litet invecklad, att den lätt kan bringas till regelmässighet, blott och bart genom omflyttning af vissa ord eller rader, till och med efter en på förhand uppgjord nummerföljd. Detta visar mer än allt annat, huru mechanisk den Fornnordiska poesien slutligen blef. Den prosaiska Eddan anför märkliga exempel på en dylik mechanism. Se Stockholms-upplagan, pag. 341, 345, cap. 42. I Skáldskaparmál förekommer en lika artificiell stroph, pag. 103, cap. 6. Genom dessa fall bekräftas på det tydligaste allmänna regeln, som är den, att ordföljden hufvudsakligen grundar sig på de metriska fordringarne, och föga eller intet på en sammanhängande tankeföljd.

Under sådana förhållanden är det klart, att den Sturlesonska poetiken ej kan blifva någon poetik för vår tid. Den har likväl ett tillräckligt historiskt intresse, som manar till studiet deraf, och detta så mycket mer, som den, sina ofullkomligheter oaktadt, ändock har den stora förtjensten att lemna sjelfva nyckeln till den gamla poesiens uppfattning och tolkning, hvilken i motsatt fall skulle blifvit en tillsluten skatt. Och eger också denna konstlade poesi ingenting för skönhetssinnet särdeles lockande, så eger den likväl ofta nog ett öfverflöd af kraft, och städse en rikedom af vändningar och uttryck, som ej gör den, betraktad från förståndets synpunkt, oförtjent af vår uppmärksamhet.

Närvarande öfversättning har, utom sin närmaste bestämmelse att tjena såsom ett Academiskt Specimen, tillika en annan, nemligen den, att vilja i sin mån gagna den Academiska Ungdomen. Bland den samma torde åtskilliga finnas, som ur sjelfva hufvudkällan för den Fornnordiska poesiens tolkning önska hemta kunskap om beskaffenheten af denna poesi, men lemnade på egen hand, ej kunna, utan allt för mycket besvär och tidsspillan, se sin önskan uppfylld. För dessas skull borde derföre öfversättningen vara ordagrann, ty annars blefve den af föga nytta; den borde alltså framträda i obunden stil. Några få, lättare stycken äro likväl i bunden stil återgifna, på det prof af denna ej helt och hållet måtte saknas.

Förklaringarna inom parenthestecknen äro lätta att inse. De uttrycka i allmänhet någonting liktydigt med föregående ord, d. v. s. något, som skall sättas i det förras ställe. Det substituerade ordet, tillsammanlagdt med ett nytt ord, bildar en omskrifning, som å nyo kan substitueras, för att tillsammans med ännu ett nytt ord ytterligare bilda en ny omskrifning. På detta sätt kunna substitutionerna fortgå genom flera led, till dess målet slutligen varder uppnådt. — De i anmärkningarne begagnade förkortningarne äro allmänt bekanta och behöfva således ingen förklaring. De rättade läsarterna afse Stockholms-upplagan, tryckt 1818, och äro tagna ur Köpenhamns-upplagan, tryckt 1848. Då Konungasagorna åberopas, menas de i Heimskringla innehållna.

Slutligen nödgas jag beklaga, att Sveinbjörn Egilssons ännu ej fullständigt utgifna Lexicon öfver det Fornnordiska skaldespråket lemnat mig i sticket vid början af bokstafven R, så att jag, i det följande stadd utan ledning af detta förträffliga arbete, mången gång haft att kämpa mig igenom de största svårigheter. Jag nämner detta, på det den välvilliga kritiken måtte ega en måttstock för bedömmandet åtminstone af de fel, hvartill denna lexicaliska brist möjligtvis på flera än ett ställe gifvit anledning.

Tillägg till Rättelserna.

Sid. 51 rad. 7 läs: *Ytterligare huru striden omskrifves.*
— 66 — 5 står: glömdes ej Fak, läs: så hörde jag talas om Fak.

SKÁLDSKAPARMÁL.

I. Omskrifningar.

2. *Huru Oden omskrifves.*

1. *Arnor Jarlaskald:* Nu tänker jag för männen omtala (besjunga) den modige jarlens egenskaper. Allfaders rostedryck tjuter (sången ljuder). Sent (omsider) lättas jag från mina bekymmer.

2. *Havard den Halte:* Nu är örnens flygt (flyger örnen) öfver fältet (och visar sig) för Ægers hästars (skeppens) krigare (männerna). Jag tror, att de erhålla Hängegudens hembjudning och ringar (att de bjudas till Valhall och erhålla ringar af Oden).

3. *Viga-Glum:* Undandrog sig hären (aktade sig kämparne) att gå med Hängegudens hattar (hjelmarne) utför kullen. Ej syntes dem täckeligt (behagligt) att våga sig i fara . . . .

---

1. *sliðrhugaðr* häftigt sinnad, modig, af *sliðr* + *hugaðr*. Det förra förutsätter ett göt. *sleiþrs* = *sleiþeis* skadlig. Af annat ursprung deremot anser jag det plur. subst. *sliðrir* slida, hvilket närmast kan jemföras med det eng. *slide* glidning, af *slide* glida, göt. *usleiþan*, egentl. utgå. Jfr förhållandet mellan *smälta* och **usmiltan*, *sleka* (slicka) och **uslaigon*, *extendo* och ital. *stendo*, *expendo spendo*, *excurro scorro* o. s. v. — *ýtar* de utåt verkande, män, af part. *út*. — *brim hrosta* rostedryck, öl. Det sednare ordet, äfven i Svenskan ännu bibehållet i *rostkar*, *rostkäpp*, *rostugn*, *rostved*, m. fl., torde i allmänhet hafva betecknat *flätverk*, *halster*, *underlag*; jfr fht. *rôst* crates, craticula. — Om *Odens öl* ss. betecknande *sång*, *poesi*, se Bragaræður, 57, 58.

2. *iódraugr*, af *iór* häst, göt. **aiws*, skr. *açvas*, lat. *equus*, och *draugr* egentligen *krigare*, af göt. *driugan* göra krigstjenst; sedan manes, lemures, spectrum.

3. Se Viga-Glums saga, cap. 27, 18. Anledningen till sången var en tvist emellan 2:ne Isländare om bättre rätten till en i hafvet

4. *Räf:* Ofta kom (förde) mig skeppsstammarnes lands (hafvets) blixtrars (guldets) hulde Balder (den frikostige krigaren) — han är (nu) död för skalden (mig) — till Korpagudens (Odens) helga bägare (ofta uppeggade mig krigaren att sjunga).

5. *Eyvind Skaldaspiller:* Och Sigurd (Håkan Jarls fader), honom, som gaf åt Farmatyrs (Odens) svanor (korparne) Haddingavalets (de utvalda Haddingarnes, kämparnes) pelikandryck (korpadryck: blod), beröfvade landrådarne (konungarne: Harald Gråfäll och hans broder Erling) lifvet på Oglo.

6. *Glum Geirason:* Der var Segerguden (Oden) sjelf i Atals (sjökonungens) djurs (skeppens) hemsökningsalf (angripare: bistod han honom). Gudarne styrde detta männernas vindträd (skepp).

7. *Eyvind Skaldaspiller:* Gautatyr (Göternas gud: Oden) sände Göndul och Skögul att välja bland konungar, hvilken af Yngves ätt skulle till Oden fara och i Valhall vara.

8. *Ulf Uggason:* Rider den vidtfrejdade Hroptatyr (Oden) till sonens (Balders) ingalunda vida bål, men lofqvädet går öfver mina läppar (jag qväder).

---

påträffad, sjelfdöd hvalfisk, i hvilken tvist äfven Viga-Glum deltog. Denna halfstroph förekommer nedanför ännu en gång, se N:o 163, samt efterföljes i sjelfva sagan af halfstrophen N:o 268.

4. *hrafna lár* läs *Hrafnásar.*

5. Se Har. Gråf. saga, capp. 5, 6. — Vidare här nedanför N:o 212. — Haddingarne, så benämnda efter en sjökonung Hadding l. Haddinge.

6. I st. f. *er stýrþu* läs *stýrþu guð.* — *Sigtýr* af *sigr* + *týr.* Det förra kommer af stammen *SIG*, hvaraf **seigan* siga, desidere, och betyder således ursprungligen *nederlag, clades,* och *vinna seger* är egentl. *åstadkomma ett nederlag.* *Týr* förutsätter ett göt. *tius* = lat. *deus*, skrt. *dêvas,* af rad. DIV splendere.

7. Se Håkan d. Godes saga, cap. 33, str. 1. *Göndul* och *Skögul:* 2:ne af Odens tjenstemör.

8. *bliþu* läs *viþu.* — *hvâptr* mun, af göt. *wopan* gloriari.

9. *Thjodolf den Hvinverske:* Den slagna hopen låg der på sanden, egnad åt Friggs enögda make (Oden). Vi gladde oss öfver ett slikt dåd.

10. *Hallfred:* Genom svärdens trätor (strider) bringar vindens hästs (skeppets) raska egare Thridjes (Odens) löfhårade maka (Jorden: landet) under sig.

11. *Eyvind:* "Hermod och Brage!" sade Hroptatyr (Oden), "gån emot konungen, ty en konung, som tyckes vara en kämpe, kommer hit till salen."

12. *Kormak:* Landutdelaren, han som binder björnen, pryder med en änneduk (pannbindel, hårband) diarnes fjärds (Asarnes drycks: mjödets, sångens) skickliga mångfaldigare (den utmärkta skalden). Ygg (Oden) använde seid (trolldom) för att erhålla Rind.

13. *Stenthor:* Jag har att rosa (berömma mig af) Gunnlöds armars förfärliga bördas (Odens) undransvärdt gamla hornfors (horndryck: skaldeförmåga), och dock ringa (ehuru ringa den är).

14. *Ulf Uggason:* Der tror jag Valkyrjorna och korparna följa Segerlunden (segerguden: Oden), som blef delaktig af det heliga offrets (Qvasers) blod (skaldemjödet). Han fick . . . så tänka vi inom oss.

---

9. *Hvin*, n., ett district i Listers fögderi, södra Norge. — *vitinum* läs *vitinn enum.* — *faðmbyggvir* make, egentl. famnbyggare.

10. *of sik* läs *und sik.*

11. Hák. God. s. cap. 33, str. 14. — Hermod och Brage, Odens söner, den förre i mythen om Balder bekant såsom gudarnes sändebud till Hel; den sednare var känd såsom skaldekonstens gud.

12. Se N:o 243. Att binda björnen, egentl. björnungen, anföres såsom bevis på mod och styrka.

13. *forngervan* läs *forngervum.* Om Odens förhållande till Gunnlöd, Suttungs dotter, för att komma i åtnjutande af Asa-mjödet, se Bragaræður, cap. 58; jfr dermed cap. 57, samt Hávamál, str. 106 o. f.

14. *Segerlund:* om betydelsen af denna och dylika omskrifningar, se Skáldskaparmál, prosaiska afdelningen, cap. 31.

15. *Egil Skallagrimsson:* Blotar jag ej derföre åt Vilers broder (Oden), jordens gud, att jag är förnöjd (gör det gerna); dock har Mimers vän (Oden) gifvit mig ersättning för mina lidanden, när jag täljer det bättre är (nogare besinnar mig). Gaf mig Ulfvens motståndare (Oden), van vid striden, en idrott (färdighet), aflägsen (fri) från vank.

16. *Räf:* Dig, herrlige Valgaut (Oden), van vid väldet (styresman) öfver vågfalkarnes (skeppens) snödrifvors (böljornas) vägs (hafvets) sal (himmelen), ega vi att gälda Fals (dvergens) dryck (tacka för skaldegåfvan).

17. *Einar Skålaglam:* Jag lär erhålla på min lott att ösa (iskänka) Härgudens (Odens) vinskepps (bägares) vätska (mjödet) för (åt) fartygens raske påskyndare (anförare: att besjunga den raske skeppsanföraren): icke är jag nöjd med (använder jag) Freya i detta hänseende (icke anropar jag Freya om bistånd i denna angelägenhet).

18. *Ulf Uggason:* Herrlig rider Heimdall på sin häst (Gulltopp) till bålet, som gudarne uppstaplade efter den mångkunnige Korpfrestarens (Odens) fallne son (Balder).

19. *Eiríksmál:* "Hvad är det för drömmar?" sade Oden. "Jag tyckte mig före dagningen uppstiga, (och) Valhall utrymma (iordningställa) för den slagna skaran: jag väckte Einherjarne, jag bad dem uppstiga bänkarne att halmbeströ, dryckeskärlen att skölja; (jag bad) Valkyrjorna att bära vin, som om en konung komme.

---

15. Se Egils saga, Sonartorrek, str. 22. Skaldestycke i anledning af sonen Bödvars död. — Verbet *blóta* betyder egentl. *hedra någon med offer*; construeras derföre fullständigt med acc. pers. och dat. rei. — *oc bagi* läs *of bagi.* — *vamm* i äldre språket neutrum: jfr Lokaglepsa, Sthlms Uppl., str. 52.

16. *þær* läs *þèr.* — *hrannvalar* läs *hrannvala.*

17. *hlitir* läs *hlitik.* — *Att iskänka Odens mjöd åt någon* = att besjunga någon.

18. Gylfaginning, cap. 49.

19. Eiríksmál, ett qväde till Erik Blodyxas ära på föranstaltande

20. *Kormak:* Ung beder jag Yngves (Ynglingarnes stamfaders) folks allgilde (mäktige) allherrskare (Oden) hålla bågens bäfvande mark (handen) öfver mig. Hropt (Oden) for med Gungner (bar spjutet Gungner).

21. *Thorolf:* Hlidskjalfs konung (Oden), som hatar försvarsvapen, hade, der som Hareks (sjökonungens) män voro (lågo) slagne, för dem sjelfva sagt, hvad han tänkte (tillämnade åt dem).

22. *Eyvind:* . . . . honom (Asa-drycken), som den vidtbereste guden (Oden) flygande bar ur Surts (Suttungs) djupa dalar.

23. *Brage:* Det är mig berättadt, att Mennisko-fadrens (Odens) son (Thor) genast ville pröfva sin styrka med den af vattnet omgifne jordristaren (Midgårdsormen).

24. *Einar:* . . . ty de flesta, med många dygder begåfvade, i striden utmärkta män förmå hos Bestlas son (Oden) mindre än du. Ganska mycket bidrager jag till ditt beröm.

25. *Thorvald Blönduskald:* Nu har jag omfattat mycket i Börs sons, Bures sons (i Odens) mjöd (i sången: i min sång).

---

af hans efterlemnade gemål Gunnhild. Se Fagrskinna, Christiania 1847, sid. 16. — *leyðra* af *lauðr* spuma, således *aqua perfundere, abluere.*

20. *Ysu* läs *Ýs.*

21. *hlífar-styggr* hatanðe försvarsvapen; jfr göt. *hleibjan* adjuvare, samt *clipeus* och *στυγεῖν.*

22. Om Odens resor till aflägsna länder, se Ynglinga-Sagan, cap. 7.

23. *úri þafðan:* det sednare ordet är enligt Köpenhamns-upplagans föredöme öfversatt med *omgifven.*

24. Angående Odens och hans tvenne bröders härkomst, se Gylfaginning, cap. 6. — Verbet *væra* förutsätter ett göt. *verjan* lætari, i motsats till det verkliga *unverjan* indignari. Jfr det fht. *wâri (wâr)* verus, verax, *wârjan* probare, ags. *wære, wær* benignus, mitis, fnd. *vær* tolerabilis, hilaris.

25. *mjödr,* skr. *madhu* mel; potus inebrians; gr. *μέθυ.* — I st. f.

3. *Huru poesien omskrifves.*

26. *Einar Skálaglam:* Den hugstore landvårdaren beder jag höra på (lyssna till) fjärdbenets (klippans) männers (dvergarnes) dräggs (jästs) vätska (öldryck: min sång). Hör, jarl, Qvasers blod (mina verser)!

27. *Den samme:* Öfver Ulls hela skeppsbesättning (hela den sköldbeväpnade skaran) går (höres) dens bland dvergarne (den dvergens, neml. Galars) bergs (från berget framströmmande) grundvätska (dryck: sång), som befordrar eggelsen (uppeggar) till stridens gårds (sköldens) sorg (att skada skölden, att begynna strid).

28. *Orm Stenthorsson:* Att ölbrickans (ölskänkerskans: min kärestas) och mitt eget lik efter döden måtte bäras i en och samma sal (graf), mottage männerna Dvalins (dvergens) dryck (derom beder jag männerna med min sång).

29. *Räf:* Klippfolkets (jättarnes) gille (dryck: sången) rör sinnets åkerrenar på Thorsten (beveker Thorstens bröst). Bergmörernas (berginvånarnes: jättarnes) våg (sången) brusar. Jag beder männernas slägte höra på.

30. *Egil:* Bjöd mig konungen gästfrihet, nu har jag en uppfordran till hans beröm; bar jag Odens mjöd (en sång) till Anglernas land.

---

greipar bonar bors läs *greipat borar* l. *burar Börs.* Jfr göt. *baur* filius; *barn* infans, af *bairan, bar* . . . parere. I ordet *barn* är bokstafven *n* lemningen af ett suffix för part. præt. pass.; se Bopp, Vergl. Gr. § 833 o. f. Hit höra några andra ord, såsom *skarn, garn, lugn, lagn* o. s. v.

26. *jarl,* ags. *eorl,* eng. *earl,* af samma stam som det göt. *air* mane, *airiza* senior och det nht. der *erste* primus. — *vörðr* custos; jfr göt. *vards,* custos, *vars* cautus, skr. rad. *vṛ* tegere, probibere.

27. Om Ull, se cap. 14; om hans ask eller skepp, se cap. 49 (48). — *asksaung* läs *asksögn.* — *grumila* läs *grunnlá.*

29. Verbet *róa* remigare tages här i transitiv betydelse; jfr *ἐρέσσειν πόδα,* Eur.

30. Se Höfuðlausn, str. 2. — Egil Skallagrimsson, född i Norge

31. *Glum Geirason:* Lyssne de (man)! Gudarnes konungs (Odens) furstars (Asarnes) gille börjar jag (jag uppstämmer en sång). Tystnad bjuda vi derföre, att vi spörja männernas nederlag.

32. *Eyvind:* Önskar jag uppmärksamhet åt hans sång (sången öfver honom), medan böterna för Gilling (qvädet) jag framhafver (uppstämmer); medan hans ätt i galgens bördas (Odens) kittellag (i Odrærers vätska: i sången) till gudarne vi uppräkna.

33. *Einar Skâlaglam:* Hafvets varg (skeppet) framrusar för konungen; furstens verk behaga mig. Odrærers våg tjuter beständigt vid ljudens klippor (tänderna: sången ljuder beständigt i min mun).

34. *Den samme:* Nu är det så, att Bodns våg (sången) visar sig växa (låter förnimma sig). Göre konungens folk tystnad i salen och lyssne till bergsaxernas (berginvånarnes: dvergarnes) skepp (skaldens framställning).

---

af Norska föräldrar, hvilka sedan flyttade öfver till Island, tillämnade ett besök hos konung Adalsten, men led skeppsbrott vid Humbers mynning och måste, då han insåg omöjligheten att komma undan, öfverlemna sig åt sin dödsfiende Erik Blodyxa, som då för tiden hade sitt säte i Jorvík (York). För att rädda sitt lif, diktade han då, på sin vän Arinbjörns råd, till konungens ära det qväde, som blef kalladt Höfuðlausn, emedan han derigenom löste sitt hufvud undan konungens vrede.

31. Likasom man af BUD har ...*busns*, så kunde man af HLUD hafva *hlusns;* och likasom man af *taikns* har *taiknjan*, så kunde man af *hlusns* hafva *hlusnjan* auscultare, *lyssna*. En annan fråga är, om HLUD låter upplösa sig i HLU + D = *ΚΛΥ* + *ΘΕ* = ÇRU + DHÂ, hvilken fråga torde kunna med ja besvaras. Jfr Benfey, Kurze Skr. Gr. §. 72. — *beiðir* af *beiða* fordra, egentl. låta någon bida, vänta, deraf *nödga, befalla.* Jfr förhållandet mellan göt. *baidjan* och *beidan.* — *af* läs *at.*

32. Om Gilling och böterna för honom, se Bragaræður, 57. — *Gálga-grams* läs *Gálga-farms,* och se dessutom Hávamál, Rúnatals Þáttr Óðins, 1.

34. *fley* skepp; jfr *πλοῖον* af *πλέω*, skr. plavâmi. Enahanda ursprung och betydelse hafva äfven *flaust* och *flaustr.*

35. *Eilif Gudrunarson:* Varde (tillkomme) det dig att råda öfver (bestämma) vängåfvorna, alldenstund Sóns ords säd (en sång) om landets furste (dig) gror hos oss å sinnets åkerren (vill arbeta sig fram ur vårt bröst).

36. *Völustein:* Hör, Glaumbergs Egil, Mimers väns (Odens) mig (nu mera) tillhöriga strömmar (sånger) ljuda vid gommens skär (tänderna). Mig är gifvet Thunds (Odens) fynd (skaldegåfvan).

37. *Orm Stenthorsson:* Männerna behöfva ej underhålla (hysa) fruktan för min sång. Ingen hädelse (inga skymfliga tillmälen) kastar jag i Vidurs (Odens) fångst (sången); vi kunna dikta ett lofqväde.

38. *Ulf Uggason:* Stridens Njörds (Odens) vätska (sången) ter sig för (uppmuntrar) den skattmilde (frikostige), hugglade Olof. Honom vill jag till Grimners (Odens) gåfva (sången) inbjuda.

39. *Eyvind:* . . . medan hans ätt i galgens bördas (Odens) kittellag (i Odrærers vätska: i sången) till gudarne vi uppräkna.

40. Jag har både bergjarlens (jättens) bruds (trollqvinnans) svällande vind (lyckliga skaldeanlag) och dvergarnes sent åldriga skepp (varaktiga sånger) mer än tillräckligt att sända någon väg (någorstädes).

4. *Huru Thor omskrifves.*

41. *Brage Skald:* Vidrers (Odens) sons (Thors) vad

---

35. *mæran* läs *mærar*, gen. sing. af *mæri*.

36. Glaumbergs Egil, så benämnd förmodligen efter gården, der han bodde.

37. *uggr* fruktan; jfr göt. *ogan* frukta. — *snŷr ek* i st. f. *snŷ ek*.

38. I st. f. *marþar* läs *Njarðar* (niarþar).

39. Se 32.

40. *til* egentl. *för mycket.* — *trollqvinnans vind* = *håg, sinne;* se cap. 70.

41. *vilgi* af *vil* + *gi:* egentl. *väl icke.* — Angående denna myth,

(ref) låg ingalunda slak å Eynefers (sjökonungens: Hymers) skid (båt), då Midgårdsormen sträckte sig längs sanden (hafvets botten).

42. *Ölver Hnufa:* Rasade alla länders gördel (Midgårdsormen) och Jordens son (Thor).

43. *Eilif:* Vred stod Rösqvas broder (Thjalfe). Seger vann Magnes fader (Thor). Skälfver ej Thors eller Thjalfes mods sten (hjerta) af fruktan.

44. *Eystein Valdason:* Skådade å den branta vägens (jordens) ring (Midgårdsormen) med hvassa ögon Thruds fader (Thor). Brusade förut mot båten odjurets bod (hafvet).

45. *Den samme:* Sina fiskredskap lagade Sifs man (Thor) jemte karlen (den gamle jätten: Hymer) skyndsamt i ordning. Hrimners (jättens: Suttungs) hornström (mjöd: sången) kunna vi sätta i rörelse (uppstämma).

46. *Den samme:* Så stretade jordens fisk (Midgårdsormen) emot, att Ulls styffaders (Thors) näfvar skallade utefter båtkanten. De breda bordfogningarne (plankorna: båten) framsläpade han (Ormen).

47. *Brage:* Hammaren fattade trollqvinnornas förskräckare (Thor) i högra handen, då när han varseblef alla länders yttersta gräns (Midgårdsormen).

48. *Gamle:* Medan Bilskirners konung (Thor), han

---

se Gylfaginning, cap. 48. I Hýmisqvíða berättas utgången annorlunda.

43. Jfr 67, 10, samt Gylfaginning, cap. 44 o. f.

44. *áðr* antea; jfr. skr. *âdis* primus. — *búð* habitaculum, af *búa* habitare.

45. Verbet *veiða* betyder ej blott *jaga*, utan äfven *fiska* och *beta*. Den ursprungliga betydelsen var *genomborra*; jfr skr. *vjadh* perforare.

46. *slur* läs *sýjur*.

47. *eygir* = *ægir;* jfr göt. *ogjan* förskräcka, *ogan* frukta. *Öflugbarða:* anomalisk gen. plur. fem., af *öflugr* stark och *barða* yxa.

48. *Bilskirnir* Thors sal, se Gylfaginning, cap. 21. — *nam rjúfa* = *rauf*. Jfr Rask, Anvisn. t. Isländskan, 543.

som tillställde sveken, snärtade (försökte träffa) jordens fisk (Midgårdsormen) med hjertats skada (hammaren), tog han att spränga (sprängde, klöf han) hafsdjurets branter (vågorna: hafvet).[1]

49. *Thorbjörn Disarskald:* Thor har med Yggs (Odens) drabanter (Asarne) modigt försvarat Asgård.

50. *Brage:* Och den bordrodda båtens vägs (hafvets) vederstyggliga ring (Midgårdsormen) stirrade styfsint nedanifrån (från hafvet) å Hrungners hjessas sprängare (Thor).

51. *Den samme:* Väl har du (Thor) med dina ök (bockar) hållit efter Thrivalde, den namukunniga dryckeskämpen, du sönderklyfvare af (hans) nio hufvuden!

52. *Eilif:* Hafstångens gödda nedtryckare (den tjocka (Midgårdsormen) gapade med munnen mot de qvällutsprungna (nattlöpande) qvinnornas (trollqvinnornas) berömda nedläggares (utrotares: Thors) tångs (kroks) tunga och röda bete (oxhufvudet).

53. *Brage:* Den tjockvuxne (tjocke) jätten (Hymer) sade sig tycka en utomordentligt stor fara vara förenad med bockarnes begagnares (Thors) tunga kraftdrag (kraftiga försök att draga upp den tunga Midgårdsormen).

54. *Ulf:* Fullstark lät fjällens Odens (Hymers) fällare (Thor) näfvarne häftigt skalla (dåna) mot örat på rörläggens (skogsbenets: bergets, berghålans) pröfvare (inbyggare: Hymer). Stor skada var det (neml. för Hymer).

---

50. Om Thors försök att fånga Midgårdsormen, samt om hans kamp med Hrungner, se Gylfaginning 48 och Skáldskaparmál 17.

51. Egentl. *I ... edra ...* — Läs *Þrívalda.*

52. I st. f. *alin* läs *alinn.* Jfr för öfrigt Gylfaginning, cap. 48, samt Hýmisqviða.

53. I st. f. *qvað* läs *qvaðs* eller *qvaz* = *qvað sèr.* Af detta *sèr* beror genom en fornnordisk attraction dativen *þiockvarxnum þikling* i st. f. nominat. *þiockvaxinn þiklingr.*

54. *œz* adv. häftigt; egentl. = *œst* præt. part. pass af *œsa* incitare.

55. *Den samme:* Vimrarvadets Vidgymner (jätte: Thor) afslog den glänsande ormen öronens mark (hufvudet) mot vågorna. Han fick (neml. sin andel). I våra hjertan omtala vi det.

56. *Veturlide:* Benen bröt du af Leikn, Thrivalde krossade du, du fällde Starkad, du stod på den döda Gjalp.

57. *Thorbjörn Disarskald:* Det small i Keilas hufvud, Kjallandi sönderbröt du hel och hållen, förut dräpte du Lit (en dverg) och Lode (en jätte), du tappade blod af Buseyra, du fängslade Hengjankjapta, Hyrrockin dog förut, dock blef tidigare den mörka Svivör beröfvad lifvet.

6. *Huru Njörd omskrifves.*

58. *Thord Sjareksson:* Blef sjelf Gudrun sönernas bane; den kloka gudabruden (Skade) var ej nöjd med Vanern (Njörd); Kjalar (Oden) tämde rätt väl hästar; man sade, att Hamder ej sparde svärdsleken.

7. *Huru Frey omskrifves.*

59. *Egil Skallagrimsson:* Ty Frey och Njörd hafva bistått Grjotbjörn (Arinbjörn) i förvärfvandet af egodelar.

---

55. *fránn* glänsande; jfr *frána* hafva ljusa skeden emellanåt.

56. Leikn och Gjalp, 2:ne jättinnor, den sednare dotter till Geirröd, om hvilken se cap. 18. Thrivalde och Starkad, 2:ne jättar. Om den förre är taladt 51, och om den sednare se Hervarar Saga, cap. 1.

57. I. st. f. *sama* läs *sáma* af *sámr* mörk, smutsig, positivus till *sæmri*, *sæmstr*, hvaraf med något förändrad betydelse *sämre*, *sämst*. Jfr Hervarar Saga, Khmn 1847, pag. 41, samt Rask, Anv. t. Isländsk. pag. 115.

58. Om Gudruns mord på 2:ne sina söner, se Atlamál, Edda Sæmundar, Sthm 1818, str. 76. o. f. — Om Njörd och Skade, se Gylfaginning, cap. 23. — I st. f. *sonar* läs *suna*.

59. Grjotbjörn, liktydigt med Arinbjörn. Denne Arinbjörn, Erik Blodyxas fosterbroder och hans söners uppfostrare, var tillika Egil Skallagrimssons vän och räddade honom undan konungens grymhet; se

60. *Eyvind Skaldaspiller:* Då när jarlarnes motståndare ville bebo Beles fiendes (Freys) utmark (hafskusten).

61. *Grimnismál:* Ivaldes söner gingo i forna dagar Skidbladner att bygga, bäst ibland skepp, åt den glänsande Frey, Njörds förträfflige son.

62. *Ulf Uggason:* Rider främst å den guldborstade galten till Odens sons (Balders) borg (bål) den stridskunnige Frey och anför skarorna.

16. *Huru Loke omskrifves.*

63. *Ulf Uggason:* Rådklok motsätter sig gudarnes vägs (Bifrösts) namnkunnige väktare (Heimdall) vid Singasten mot Faurbautes i illdåd sluge son (Loke); modstark råder förut åtta och en (nio) mödrars son (Heimdall) öfver (bemäktigar sig af Loke och återställer åt Freya) den vackra hafsnjuren (Brisingasmycket). Förkunnar jag (detta) i lofqvädets rader.

17. *Thors och Hrungners kamp.*

64. *Thjodolf den Hvinverske:* 1. Ännu ser man, huru jättarnes förskräckelse (Thor) lät å eldsringen (eldsvagnen åkande) uppsöka Grjotuna högs klipphålas inbyggare (Hrungner). Åkte till jernleken Jordens son (Thor), men månens väg (luften) dånade under honom. Modet svällde i Meiles broder (Thor).

---

anm. t. N:o 30. Till denne Arinbjörns ära författade skalden ett qväde kalladt Arinbjarnardrápa, hvarur den i texten införda halfstrophen är tagen. — *hefr* läs *hefir,* sing. i st. f. plur. *hafa;* jfr 67, 10.

60. Frey var, likasom hans fader Njörd, en vattengudomlighet.

62. *baugr* läs *börg; fyrst oc* läs *fyrstr.*

63. *ráð gegnin* läs *ráðgegninn.* — *Farbauta mavgr* läs *Farbauta mavg.* — *en einna* läs *ok einnar.* — *vari ragna rein:* egentl. den som ger akt på gudarnes ren (väg). — Namnen på Heimdalls nio mödrar uppräknas i Hyndluljóð, str. 35.

64. 3. Sednare hälften af denna stroph företer så stora svårigheter, att jag ej vågar förfäkta öfversättningens rigtighet.

2. Kunde alla den tomma rymdens boningar brinna (hela luften brann) för Ulls styffader (Thor), men af storm träffades den ändelåga (hela den underliggande) jorden. Då när den beqväma vagnens bockar framdrogo tempelguden (Thor) till Hrungners möte, gick Svölners (Odens) enka (maka: jorden) nära nog sönder.

3. Skonade ej Balders broder (Thor) männernas glupska fiende derstädes. Bergen skakades och klipporna brusto; den höga himmelen brann. Mycket sporde jag rendjurets betesmarks (bergets) mörka ryggars (de mörka bergsryggarnes) hvalfiskars (jättarnes) föreståndare spjerna emot, då när han varseblef sin stridskunnige baneman.

4. Skyndsamt flög för bergvårdaren (jätten) — gudarne vållade det — rändernas bleka is (den blanka skölden) under fotsålorna: så ville stridsgudinnorna. Behöfde ej bergsklyftans efter många strider lystne inbyggare från den stunden länge vänta på hugg af tryntrollets (hammarens) hårda stallbroder (begagnare).

5. Beles elaka skaras (jättarnes) lifsspillare (Thor) lät falla (fällde) de icke låga ljudens fjällbjörn (de starkt återljudande bergens björn: jätten) å randens (sköldens) holme (holmgångsplats). Der neg (föll) fjällfördjupningarnes marks (fjälldalarnes) konung för den skarpa (hårda) hammaren, men bergdanernas nedbrytare (jättarnes besegrare) motstod (fick öfverhanden öfver) den ofantlige resen.

---

4. *ímundísir* stridsgudinnor; ordets förra beståndsdel är väl beslägtad med det göt. *iumjo* ὄχλος; samt *dísir* af sing *dís* ursprungl. det samma, som det göt. **deis* callidus. — *trjónu-travll* trynets troll, poetiskt yxa, *hammare*, af *trjóna* tryne och *tröll* troll. Det sednare ordet hänför jag till ett antaget götiskt *trudl* af *trudan* trampa, således ursprungligen synonymt med *mara;* jfr Yngl. s. cap. 16. På samma sätt göt. *þvahl* lavacrum af *þvahan* lavare; fornn. *bil* dröjsmål, göt. **bidl* af *beidan, baid, bidum* ... bida, vänta; *gil* fördjupning i berg (se nedanför) i st. f. *ginl* af *geinan, gain, ginum* ... gapa, gr. χάσκω ... ἔχανον; dansk. *suul,* norsk. *sul* sofvel, norsk. *tvil* tvifvel.

6. Och jättens härgudinnas (jättinnans) hembesökares (Hrungners) hårdbrutna brynsten hven (flög hvinande) i hjernans takås (i hufvudet) på Jordens son (Thor). Der stod sålunda fordom i Odens sons hjessa stålens vikare (brynstenen) icke lös (fast), bestänkt med Eindrides (Thors) blod.

7. Innan (till dess) ur hårets sluttande backar (hufvudet, neml. på Thor) ölskänkerskan (trollqvinnan Groa) bortsjöng sårens tillredelseguds (Hrungners) röda, hvinande rostskada (skärfvorna af Hrungners hvättjesten, brynsten). Noga ser jag å Geiters (sjökonungens) gård (skölden) dessa tilldragelser. Ringens bäfvande kulle (en rund och lätt handterlig sköld), med färger utsirad, mottog jag af Thorleif.

18. *Thors och Geirröds kamp.*

65. *Thor:* Väx du nu icke, Vimur! då mig lyster vada öfver dig till jättars gårdar. Vet du, att om du växer, då växer hos mig asastyrkan lika högt som himmelen?

66. *Thor:* En gång begagnade jag min asastyrka i jättars gårdar, då när Gjalp och Greip, Geirröds döttrar, ville lyfta mig till himmelen.

67. *Eilif Gudrunarson:* 1. Hafvets bands (Midgårdsormens) fader (Loke) företog sig att hemifrån egga de branta bergens föreståndares, Fornjots (jättens) fällare (nedläggare: Thor): dryg (skicklig) var Lopt (Loke) att ljuga. Härdånets Odens (Thors) ingalunda pålitliga sinnespröfvare (vän: Loke) sade gröna (behagliga) vägar ligga till Geirröds väggars häst (boning).

---

7. *oc hneigihlíþum* läs *or hneigihlíþum.* — *avlgefiom* läs *avlgefion.* — *þeir* läs *þær.* — *er bifð* läs *ek bifom,* se 68, 13.

67. 1. På samma sätt, som *boning* här omskrifves med *väggarnes häst*, omskrifves annorstädes *sofrum* med *golfvets häst* (gólfhölkvir) och *skepp* med *plankornas häst* (bordhölkvir).

2. Thor lät Gamleid (Loke) kort (ej länge) bedja sig om den sinnesansträngande (svåra) färden: de åstundade att nedgöra jättens afkomlingar: då när den gördelvande (Thor), mäktigare än Gandviks Skottar (män: jättarne), fordom begaf sig från Thridje (Oden) till Idjes slägts (jättarnes) anförvandts (Geirröds) boning.

3. Vardt (begifvit sig hade) på vägen menedens guds (Geirröds) armars trollsångskunniga börda (döttrar) förr, än angreppets Rögner (Thor) jemte skarornas (Muspells söners) ledare (Loke). Jag frambringar Grimners (Odens) grunda strömmar (ett kort qväde härom). Gallskrikarens (örnens) salars (bergens) männers (jättarnes) bedragare (Thor och hans följeslagare) trampade med fotbladens göpnar (fotsålorna) å Endils (jättens: Geirröds) mark.

4. Och vane vid stridsgång gingo vargens fredare (underhållsanskaffare: fortsatte Thor och hans följeslagare sin väg). Till himlasköldens (månens) uppslukares (jättens) qvinnor (Geirröds döttrar) kom blodets sång (strid: Geirröds döttrar hemsöktes med strid): då när Lokes olyckas bragdstore afhjelpare (Thor), van vid vrede, ville bryta ett fång (kämpa) med Grimners (jättens) fränders brud (jättinnan).

5. Och hafvets klots (stenens: klippans) qvinnas (jättinnans) äreskändare (Thor) gjorde fjätöfvergångna (öfvervadade till fots) de från bergshöjden öfver lodjurets haf (landet: landskapet) sig kastande störtfloderna. Mycket (ofta) halkade från sin plats bergjättens häftige betvingare (Thor), der som de brusande floderna fnyste

---

2. Att *Gamleið* här betyder *Loke*, grundar sig på en ordlek. *Gamleið* ss. appellativum betecknar egentl. *gamens väg* = luften; *luften* åter heter på fornnord. *lopt*, men detta *lopt* ljuder lika med *Lopt*, acc. af *Loptr*, d. ä. *Loke*. — *þá or* läs *þá er*. — *ymsa*, genit. sing. af *ymsi* anförvandt. egentl. en person, som ömsar plats med en annan.

3. *ámo* läs *á mó*.

4. *gagns* läs *gángs*.

(kastade) sitt gift (skum) öfver stakledens (vadets) breda väg.

6. Der i vindmarken (vindens mark: floden) satte de framför (sig) skottormarnes (kastspjutens: stafvarnes) ljudframbringande håf (ljuster: jernbeslagna spets) och icke sofvo (tego) markens (flodens) hala hjulkotor (stenar). Kunde af forsen slagen den ljudande filen (stafven) mot gruset dåna, men fjällens störtfall (den från fjällen störtande floden) tjöt längs Fedjas (Fenjas) städ (klipporna).

7. Ser Njardbältets (gudabältets) egare (Thor) klipplandets haf (den af klippor uppfyllda floden) falla sig (falla) öfver hårdväxta (starka) skuldror; fann han ej för sig ännu nyttigare råd. Utrotaren af jättens barn (jättarnes utrotare: Thor) säger, att om icke flodens snabbt forsande blod (vätska) aftoge, skulle hans nackes styrka växa till salens (jordens) tak (himmelen).

8. Vadade hurtigt Gautes (Odens) bonings (Asgårds) edsvurna fredare (försvarare), de förståndige vikingarne (kämparne), I stridsgudinnans lundar (krigare)! men svärdträsket (vattnet) flöt. Rusade vågen kraftigt, af jordens råges (bergets) häftiga vind uppblåst, du handens nöds (bågens) gud (du bågskytt)! å skuldran på Jordens son (Thor).

9. Till dess jemte männernas sällskap — ett kraftrön var det — Thjalfe genom egen ansträngning kom i luften (upp) å himlakonungens (Thors) skyddsbälte. Åstadkommo Ränk-Mimers (den ränkfulle jättens: Geirröds) enkor (qvinnor: döttrar) en mot stålet (den jernskodda

---

6. *halar* läs *hálar.* — *havggvinn* läs *havggvin.* — Om *Fedja* eller *Fenja*, se cap. 43.

7. *niptar* läs *nióтr.* — *hinn* läs *enn.* — *firir-sè* läs *fyrir sèr.* — *flóð* läs *blóð.*

8. *runn at feng unnar* läs *runnar fen Gunnar.* — *blásinn* läs *blásin.*

9. *himinsióli*, m., egentl. *takets uppehållare*, af *himinn*, urspr. *tak*,

stafven) strid ström. Bergdelphinens (jättens) modige kufvare (Thor) gick med Grids staf.

10. Icke klappade vid högforsens fall vredens djupa (i bröstet liggande) ållon (hjertat) å männerna (Thor och hans följeslagare), som förklarade krig mot vargarnes vistelseorts (bergets) afskum (Geirröd). Ett stridsdjerft mod, bättre än ett arf, egde (hvar för sig) edens män (de edsförbundna männen). Skalf ej Thors eller Thjalfes mods sten (hjerta) af fruktan.

11. Och svärdets kamrater (stridsbröderna), hatande hjelp af skölden, gjorde sedan dån (trampade sedan med dån) mot den hårda ulfvens lands (bergets) mäns (jättarnes) flodbrädd, innan, o skål-ek (mjödskänkerska)! strandens folks (jättarnes) utrotare (Thor och hans följeslagare) började Hedins (sjökonungens) hårbenas betäcknings (hjelmens) stormar (striderna) mot skjutgudinnans (Skades) skyldemän (jättarne).

12. Sammanströmmade med (till) härskarans anförare (Geirröd) Ivas uddars klippfolk (jättarne). Köldens (det kalla) Svithjods (Jötunhems) fiendeskara (jättarne) sökte sin räddning i flykten. Då när blixtslungarens flodbens Daner (bergsinvånare: Thors jättar, följeslagare) stodo fasta, kunde utlandets Jolners (Odens: Geirröds) ätter för (de förra) luta.

13. Der som jätteboningens med hersars idrottsmod födda (krigiskt sinnade) skrålbjelkar (skrålare) framgingo, blef ett rop bland klipphålans Kumrer (män, invånare).

---

sedan *himmel* (jfr str. 14), och *sióli* uppehållare, beslägt. m göt. *sauls* pelare. — *skaunn*, gen. *ar*, m., sköld; i allmänh. skyddsmedel; *skaunar seil* skyddståg, skyddsbälte.

10. *á korn* läs *akarn*. — *ógn diarfa* läs *ógndiarfan*. — *hlaut* sing. i st. f. plur. *hlutu:* jfr 59. — *skalfa* .... jfr 43.

11. *sifuna* adj. indecl., varande tillfreds med en förening, *kamrat*.

12. *kólga* läs *kólgu*.

13. *þat* läs *þar*.

Slog, förd i kraft (omgifven af kraft) — fredssenhet (strid) var der — jättens qvinnas (jättinnans) nedläggare (Thor) å vilda skägghatten (hufvudet) på klippans rendjur (jätten: Geirröd).

14. Och under lågans höga himmel (eldrummets höga tak) uttrampades der med tung trampning (utsprängdes der våldsamt) ögonbrynens tungelsolar (de ofantliga ögonen) på klippvallens gömställssökare (invånare: jättarne). Åskans storms fartygsstyrare (Thor) bröt (krossade) skrattskeppets (bröstets) urgamla köl (ryggen) på berghålans båda qvinnor (Geirröds döttrar).

15. En sällsynt kunskap hade fjärdäpplets (stenens) jords (bergets) son (jätten: Geirröd) lärt sig; men ej förmådde jordens bens (bergets) män (jättarne) känna (njuta) ölglädje. Kastade, o du bågsenans Æger (bågskytt)! Sudres (dvergens) ättlund (anförvandt: Geirröd) tångens i härden sjudna sega (ett uppglödgadt jernstycke) emot Odens bekymmertjuf (skingraren af Odens bekymmer: Thor).

16. Så att, du stridens påskyndare! Thrungvas (Freyas) gamla vän (Thor) med händernas rappa munnar (snabba grepp) i luften sväljde (fattade) den slungade eldkakan (det glödande jernstycket): då när den ursinniges aske-ås (jernstycke) med häftighet flög från qvinnan Greips Hrimners (jättes: Geirröds) bröst till (emot) honom, som af hjertat älskar Thrud (emot Thruds kära fader: Thor).

17. Skakades jättens sal, då när — det breda (stora) hufvudet bragte (gömde) bergshöfdingen (Geirröd) bakom

---

14. *und* läs *við.* — *vafrevþa* = *vafreyþa.* — *sprunadi* läs *sprundi.*

15. *kon* = *konr;* jfr Rask, Anvisn. t. Isl. § 150. — *úngr þiófsegu* läs *úngrþiόf sega.*

16. *Þraungvar* läs *Þrúngvar.* — *þióst,* egentl. acc. af *þióstr,* står här ss. adverbium till *fló.* Jfr ofvan, str. 12, der acc. *fasta* likaledes står ss. adv. till *stóþu* (stóðu).

17. *Heiðreks* läs *Heiðrekr.* — *iotrs* läs *iótrs.*

väggens bänkbjörns (boningens) gamla fotlägg (pelare) — den förträfflige Ulls lysande gynnare (Thor) kastade skadornas spänntorn (jernstycket) ned midt i käkens gördel (hufvudet) på svängtågans (slungans) hårdnackade handterare (jätten: Geirröd).

18. Konungen med den blodiga hammaren (Thor) ombragte hurtigt bullrets fränder (jättarne). Den salsvana Syns (qvinnans: Greips) spisnedbrytare (Thor) vann seger. Väghjelpens tull (stafven: Grids staf), som tillskyndade den fallne jättens sals männers bänk (Geirröds huskarlars bänk) saknad (tomhet), kom ej åt (behöfde ej användas emot) bågens gud (bågskytten: Geirröd sjelf).

19. Prisad af Hel slog med den afbrutna, tjenliga grenen från skogen (med Grids staf) den nedom bergen farande eldens (blixtens) slungare (Thor) kraftigt Alfhems kalfvar (jättarne); men icke förmådde valrågens (den nederlag förorsakande sädens: pilarnes) lägers (sköldens) eldar (svärden) besegra stenens Listes (stenlandets: bergets) Ellas (jättens: Geirröds) hjelpfaste (tappre) ålderförminskare (Thor).

22. *Thjodolfs sköld.*

68. *Thjodolf den Hvinverske:* 1. Huru skall talets verktyg (tungan) inför Thorleif med vedergällning belägga (värdigt besjunga) den stortalige jättens stridsväggs gälla bro (den ljudande skölden), den som kan pryda männer? Tre högst förträffliga gudars och Thjasses tryggglösa (osäkra) färd ser jag å Hilds (stridsgudinnans) bonings (sköldens) rengjorda (blanka) sida.

---

18. *Savlva nið Syniar* läs *salvanið-synjar.* — *laut* = *hlaut.* — *tollur* läs *tollr.*

19. *Hel blótin* läs *Helblótinn.* — *Listi,* genit. *a,* m. egentl. en udde och ett härad i Agder (södra Norge). Heter nu Listershärad. — *látr . . . mátu* = *láttr . . . máttu.*

68. Skalden meddelar i detta qväde en episod om Odens, Hæners och Lokes sammanträffande med Thjasse, samt dennes slutliga un-

2. Härskarors styresmän (gudarne) flög jungfruns varg (Iduns röfvare: Thjasse) till mötes i dånens örns (den hvinande örnens) gamla drägt ej för kort tid (för lång tid sedan). Satte sig örnen, der som Asarne, I skafferskor! buro mat (satte kött) på elden. Var ej bergens borgherre (Thjasse) van vid blödighet (feg, försagd).

3. Svårmeddelig var åt gudarne den medelmåttigt (icke) svekfria anrättningen. "Hvad", sade gudarnes hjelmbetäckta styresman, "kan vålla detta"? Mångvis började likhögens vågs (blodets) mås (örnen: Thjasse) från gammalt träd att tala. Var ej Hæners vän (Loke) honom huld (bevågen).

4. Fjällvargen (Thjasse) bad Fjät-Meile (den långfotade guden: Hæner) tilldela sig full lott af det heliga bordet (och bad) Korp-Asens (Odens) vän (Loke) blåsa. Jättarnes bevingade, mordgirige föreståndare (Thjasse) lät sänka sig (sänkte sig) ned, der som gudarnes svekfria värnare (försvarare) voro farne (uppehöllo sig).

5. Skyndsamt bad jordens herre (Oden) Farbautes

---

dergång. Allt detta var afbildadt på en sköld, hvilken skalden erhållit af en viss Thorleif. Genom det i ögonen fallande välbehag, hvarmed skalden dröjer vid beskrifningen af Thorleifs gåfva, tilldelar han ock denne det utsöktaste beröm. Jfr för öfrigt Bragaræður, cap. 56, och Gylfaginning, cap. 26.

1. Denna stroph öfversättes i Köpenhamnsupplagan något annorlunda, men som mig synes, ej fullt tillfredsställande.

2. *ei fyrir skömmu* läs *a fyrir skömmu.* Då det enclitiska *a: icke,* nödvändigt förutsätter ett sjelfständigt *a* med samma betydelse, och då det nedanför, str. 6, uttryckligen säges, att det hvarom skalden talar, tilldrog sig *för lång tid sedan,* så finner jag i detta *a* det sjelfständiga negativa uttrycket, heldre än jag anser det för ett pleonastiskt tillägg till den följande præpositionen. Å parallelstället N:o 272, läses *ofyr (o fyr) skömmu,* hvilket rättas till *a fyr skömmu,* naturligtvis med samma betydelse. — *árgefna* läs *árgnæfar* l. *árgefnar.*

4. *fyllar feþr Meila* läs *fullan Fetmeila.* — *vagna* egentl. *hvalfiskarnes,* här: *jättarnes.* Jfr *Vagnhöfði* bland *jötna heiti* pag. 211.

5. *var-a,* Cod. Reg. och Köpenh. uppl. hafva här *vöru,* hvilket ej passar till metern. — *of-sviptandi* läs *ósvifrandi.*

son (Loke) — han var ej täckelig bland män — dela (sönderskära) tjuderrepets hval (oxen). Men af breda bordet lade derefter (genast) Asarnes listiga fiende (Thjasse) upp fyra tjurlotter (låren och bogarne).

6. Och glupskt åt (förtärde) derefter — detta skedde för längesedan — Njörns (jätteqvinnans: Skades) hungriga fader (Thjasse) å rutten ekstam okets björn (oxen), innan bärfångets (bytets) djupsinnige (listige) vaktgud (vårdare: Loke) slog vallens (landets) klotrunda (tjocka) fiende (Thjasse) ofvanifrån med en stång mellan axlarne.

7. Då blef fast (fästades) Sigyns armars börda (Sigyns gemål: Loke), han som alla gudar frukta i (dess) bojor (ehuru bunden), vid skidgudinnans (skidlöperskans: Skades) fostrare (fader: Thjasse). Fastnade stången vid Jötunhems starka trollkarl (Thjasse), men Hæners trogna väns (Lokes) händer vid stångens ända.

8. Flög med den sluge guden blodets fogel (örnen: Thjasse), glad öfver sitt byte, en lång väg, så att Ulfvens fader (Loke) var på vägen att slitas sönder. Då blef Thors följeslagare — tung var Lopt (Loke) — nära nog stympad. Den tappre konungens (Odens) samtalsvän (Loke) måste bedja om fred (förskoning).

9. Till sig bad Hymers frände (Thjasse) skarornas höfding (Loke) föra den sorgläkande mön (Idun), henne som kände Asarnes ålderdomsbotemedel (botemedlen mot Asarnes ålderdom): Brisingasmyckets tjuf (Loke) bragte sedan gudarnes bänks gudinna (Idun) till bergens Nidads (konungs: Thjasses) Brunnåkers gårdar.

10. Blefvo ej de branta (höga) bergsryggarnes in-

---

6. *Niavrnar*, Köpenh. uppl. *Mörna* (gigantidum). Men jfr nedanför, str. 12. Kan detta namn ega något sammanhang med den omständigheten, att Skade var Njörds maka? — *balladan*, Cod. Reg. *ballastan* (validissimum).

8. *tifa* läs *tifi*. — *Hvals* ... *Miðjung* läs *hvats* ... *mildings*.

vånare efter den händelsen bedröfvade. Då var Idun nykommen söderifrån bland jättarne. Blefvo Ingefreys alla ätter (Asarne) gamla och gråa. Å tinget voro (funnos) särdeles vanställda gudar.

11. Till dess likens brusande sjös (blodets) hund (Loke), I ölskänkerskor (I qvinnor)! de funno (och) I ölskänkerskor! den lede tjenaren och listiga lunden (guden) bundo. "Du skall bedragen, om icke med list" — Veid (Thor) talte så — "du förer den glädjeförstorande, herrliga mön åter, o Loke! dö."

12. Hörde jag så (det), att Hæners sinnes pröfvare (vän: Loke) — han föröfvade ofta svek under Asarnes lekar — sedan flög åstad, höljd i en höks pels (i falkhamn); och lömskt sinnad lade Njörns (Skades) fader (Thjasse), fjäderbladets (vingens) leks hurtige konung, örnens hvinande flygt efter hökens afföda (efter honom, som vid tillfället föreställde en hök: Loke).

13. Skofvo (hyflade) de herrliga gudarne skaft, och åstadkommo skyndsamt en eld, men Greips (jätteqvinnans) friares (Ölvaldes) son (Thjasse) — ett hinder (hyfvelspånar) lades i vägen — svedes (uppbrännes). Detta är afbildadt å fjällens Finnes (Hrungners) fotblads bro (skölden), som tillhör mig. Ringens bäfvande (rörliga) kulle (denna sköld), med färger utsirad, mottog jag af Thorleif.

23. *Huru himmelen omskrifves.*

69. *Arnor Jarlaskald:* En ung konung stiger aldrig

---

11. *hrynsiáfar* läs *hrunsæva.* — *Leifa þar* läs *leidiþir.* — *læva lund* läs *lævi lund.* — *veiþir mýils vá-leiþar* läs *Veiðr mælti svá leiðar.*

12. Tecknen för den sednare parenthesen bortfalla och i st. f. *leiþ* ... *Regin* läs *leik* ... *Reginn.*

13. *Juku* läs *hófu.* — *skóko* läs *skófu.* — *þaz* = *þat es* = *þat er.* — *of-fat* läs *of fát.* — *Finn-stilia* läs *Finns ilia.* — *er biſ um* läs *ek bifum.* Jfr 64, 7.

lika gifmild å sköldens träd (skeppet); denna konungs frikostighet var tillräckligt stor under Ymers gamla hjessa (himmelen).

70. *Den samme:* Den bjerta (lysande) solen varder (förvandlas) till svart; jorden sjunker ned i mörka hafvet; Austres (dvergens) börda (himmelen) brister; hela hafvet bruser å fjällen (öfversvämmar bergen).

71. *Kolle* (rättare: *Bödvar den Halte):* Under solens mark (himmelen) varder (uppträder) alls ingen stridsdjerf konung förträffligare eller bättre än Inges broder (Sigurd Haraldsson).

72. *Thjodolf den Hvinverske:* Åkte till jernleken Jordens son (Thor), men månens väg (luften) dånade under honom. Modet svällde i Meiles broder (Thor).

73. *Orm Barröskald:* Huru som helst, o qvinna! Draupners (dvergens) bördas (himmelens) konung fägnar (mottager) mig, så spör (vet) jag (dock), att konungen (han) är mäktig. Han råder för (regerar öfver) björnvägens (karlavagnens) välde (himmelen).

74. *Brage Skald:* Han som kastade å vindarnes vida bäcken (himmelen), öfver många menniskors hemvist, skidgudinnans (Skades) faders (Thjasses) ögon.

75. *Markus:* Fjerran hafver det sig (det är långt ifrån: sent händer det), att en dyrare (förträffligare) mannavårdare (konung) födes å vindkarets (himmelens: luftens af hafsbruset (hafvet) omgifna botten (jorden);

---

71. Om grunderna, hvarföre denna halfstroph rigtigare tillskrifves Bödvar den Halte, se Edda Snorra Sturlusonar, Köpenhamn 1848, sid. 317.

72. Se 64, 1.

73. Orm Barröskald, så kallad efter sin bostad på Barrö, en af de Hebridiska (vestliga) öarne.

74. Se Bragaræður, 56.

75. Se nedanför, 84. — *háfa (leyfir hver* läs *(háfa leyfir hverr.* — *hring-varpapar* läs *hringvarpaðar.*

hvar man lofvar (prisar) ringkastarens (ringutdelarens: konungens) höga (ärofulla) lefnad.

76. *Sten Herdisarson:* Det höga verldstältets (himmelens) heliga konung (Christus) bjuder jag på denna sång (egnar jag denna sång) förr (heldre) än menniskor, af den orsak, att han är förträffligare. Lofsången ter sig fram (begynner).

77. *Arnor Jarlaskald:* Hjelp du, dagens lands (himmelens) förträfflige konung! den förträfflige Hermund.

78. *Den samme:* Soltältens (himlarnes) sanne styresman! hjelp du den snälle (modige) Rögnvald.

79. *Hallvard:* Knut värjer (försvarar) landet, såsom alltets drott (försvarar) fjällens lysande sal (tak: himmelen).

80. *Arnor:* Den manvettskunnige (vise) Michael väger (pröfvar) det som tyckes (vara) missgjordt (det onda) och allt det goda. Solens hjelms (taks: himmelens) konung skiftar (skiljer) sedan å sin domstol männerna (menniskorna).

24. *Huru jorden omskrifves.*

81. *Eyvind Skaldaspiller:* Nu är elfvens sol (guldet) gömdt i jättarnes fiendes (Thors) moders (Jorders) lik (kropp: i jorden). Den mäktiga slägtens (Erik Blodyxas söners) råd (företag) äro våldsamma.

82. *Hallfred Vandrædaskald:* Råden (företaget) lyktades så, att han (Olof Tryggvason?) konungens snabbrådige (raske) samtalsvän, sedan erhöll Onars enda, med skog beväxta dotter (landet: Norge).

---

81. "Alla Gunnhilds söner kallades nidska män, och det sades, att de gömde sin lösegendom i jorden". Harald Gråfälls saga, cap. 1.

82. Se 225. Enligt Gylfaginning, 10, var Jorden dotter till Annar (Anar) eller Onar med dess maka Natten. — Om Hallfred Vandrædaskald, se Olof Tryggvasons s. cap. 90.

83. *Den samme:* Ståplatsens (handens) korpars (falkarnes) uppeggare (konungen) fick (lyckades det) att med stålens maktspråk (genom strid) draga till sig (vinna) den Bålögdes (Odens) bredansigtade brud (det vidsträckta landet: Norge).

84. *Markus:* Det är långt ifrån, att det födes en förträffligare . . . .

85. *Thjodolf:* Utanför vid elghafvets (landets) ända (kusten) binder hersarnes (anförarnes) glädjare (belönare: konungen) männernas fartyg vid (nära) det rena (klara) hafvets af skeppet genomrodda (tillryggalagda) vik.

86. *Hallfred:* Derföre anser jag den frejdade guldkringkastaren mycket obenägen att lemna Auds syster allena (att afstå från landet). Jorden (landet) kommer under den förträffliga smyckesförminskaren (smyckesutdelaren).

87. *Thjodolf:* Ehuru uppenbart angripen, har den spjutlate (okrigiske) dåsen (Afrikanske konungen) fordom stått fjerran, då när bågvapnens (pilarnes) påskyndare (Harald Hårdråde) tog Rinds medtäflerska (intog landet: en mängd (80) borgar i Afrika).

---

84. Se ofvan, 75.

85. *fiár* läs *far.*

86. Utom andra smärre afvikelser, har Köpenhamnsupplagan härstädes *ítra,* som då hänföres till *systur,* men utelemnar deremot ordet *seim,* hvilket bildar ett compositum till *fleygjanda.*

87. I st. f. *dólgliós,* hvilket här blifvit taget såsom adj. med passiv betydelse, har Fagrskinna *dólgljóss,* genit. af subst. *dólgljós,* samt i st. f. *ýmÿnda,* adj *ómynda,* det förra med bemärkelsen *stridsljus,* d. ä. *svärd,* hänfördt till *skyndir*, och det sednare hänfördt till *eliu* samt uttryckande antingen *icke öfverlemnad* eller *af vidunder uppfylld.* Mig föresväfvar deremot ett *ýmynd* pil, af *ýr* idgran *båge* och *mynd* någonting bildadt: således *någonting för bågen bildadt,* d. ä. *pil.* Jfr för öfrigt Fagrskinna, Christiania 1847, pag. 108 o. f. samt Harald Hårdrådes s. cap. 5.

25. *Huru hafvet omskrifves.*

88. *Orm Barröskald:* Utanför vid stranden gnyr Ymers blod (hafvet); de lyckliga färdernas . . . .

89. *Räf:* Vågpressade bär vesterifrån mastkorgarnes förträffliga djur (skeppet) sina bogar (sidor) öfver hafvet. Jag väntar land framför brandåsen (bogsprötet). Det (skeppet) skafver (framgår öfver) hvalfiskens tak (hafvet).

90. *Sven:* . . . . . då när fjällgårdens vid köld uppammade (kalla) (och) hårda (häftiga) hvirfvelvindar väfde och upprefvo den fala Ægers stormglada döttrar (böljorna).

91. *Räf:* Gymers (Ægers) vindsvala trollqvinna (gemål: Ran) förer ofta, der som vågen brister (svallar), de snodda tågens björn (skeppet) i Ægers käftar (i förderfvet).

92. *Den samme:* Men hafsbrantens Sleipner (vågens häst: skeppet) sliter, bestänkt af skum, sitt af röd sten öfverdragna bröst (sin rödfärgade bringa: framstam) ur den hvita Rans mun.

93. *Einar Skuleson:* En hård (häftig) stormvind har skyndsamt drifvit skeppet från land. Svanmarkens (hafvets) häst (skeppet) låter sjöns land (hafvet) sjunka ned i hvirfveln (undantränger vattnet).

94. *Den samme:* Mången styf årtulle reser sig: spända blifva tågen stundom af männernas händer; men fiskrefvens dånande mark (hafvet) drifver i krökning efter länderna (sköljer strändernas bugter).

---

90. *tættu* upprefvo, af *tæta*, hvilket förutsätter ett göt. *tahtjan* af ett subst. *tahts*, rad. TAH, hvadan verbet *tahjan* lacerare. Jfr gr. rad. *ΔΑΚ*, skr. DAÇ. Läsarten *teygðu* diffuderunt innebär en stegring af det föregående; en motsats synes mig dock mera passande.

91. Se 278. — Verbet *færa*, rättare *fœra*, är ett derivatum af *fara, för* . . . beslägtadt med *πείρω*: *bera, bar* . . . är deremot beslägtadt med *φέρω*.

93. *black* läs *blackr*.

95. *Den samme:* Af gran bära snäckans (skeppets) stammar förgyllda spånar (ribbor); holmfjettern (hafvet) framskjuter Heites (sjökonungens) korp (fartyget); ståtlig är den färden för konungen.

96. *Den samme:* Höstkall sköt ej (påskyndade ej) holmranden (holmgördeln: hafvet) sjöns frostbetäckta skid (fartyget).

97. *Den samme:* Sönder springer (klyfves) de kalla ländernas tätt åtdragna gördel (hafvet) för (af) skeppsframstammarne.

98. *Snæbjörn:* Man säger, att skärens högst folkgrymma qvarnsten (söndergrusare: hafvet) utanför jordens kant (kusten) häftigt kringvreds (upprördes) af öarnas rings (hafvets) nio brudar (Ægers döttrar: vågorna), dem som under en lång tid malde (nötte) skeppens sidor. Med fartygets framstam ristar ledringens sönderskärare (ringutdelaren) Amlodes mälderbol (sjökonungens qvarn: hafvet).

99. *Einar Skuleson:* Den starka skeppssömmen (skeppsfogningen: skeppsspiken) veknar (gifver efter) i Raknes (sjökonungens) bäfvande marks (det upprörda hafvets) brusande svall; dukens (seglets) skada (stormen) lössläpper (söndersliter) refven, der (hafvet) bleker (badar) tåget (tågvirket).

26. *Huru solen omskrifves.*

100. *Skule Thorstensson:* Glens maka (solen) går gudablid med sina strålar (ned) i gudinnans (sin) boning. Sedan kommer ofvanifrån den gråklädda månens goda ljus (går månen upp).

---

95. *sí ... holmfiötur ... stafna* läs *sú ... holmfiöturr ... stafnar.*

96. *skotat* läs *skotað,* d. ä. *skaut-að.* Den negativa tolkningen synes antagligare, än den positiva *har kastat* (jactavit), hvilken underförstår ett *hefir.* — *heldum* läs *hèldum.*

98. *hvat* läs *hvatt,* hvilket halfassonansen också fordrar.

100. Jfr Gylfaginning, 11.

101. *Einar Skuleson:* Hvar helst som verldens (luftens) kammares (verldsrymdens) höga, beständiga låga (solen) svävar öfver vår förträffliga vän, skeppens borgs (skeppslandets: hafvets) båls (elds: guldets) grymmaste fiende (frikostigaste utdelare) . . . .

27. *Huru vinden omskrifves.*

102. *Sven:* Fornjots vanskapliga söner (de häftiga stormarne) började först att framkalla snö.

29. *Huru vintern omskrifves.*

103. *Orm Stenthorsson:* Jag råder den blinda mannen till förnöjsamhet denna Vindsvals son (denna vinter).

104. *Asgrim:* Den på guld frikostige segervinnaren var (vistades) sedan i Throndheim den ormssorgen (vintern). Folket vet (känner) dina sanna (verkliga) förehafvanden.

30. *Huru sommaren omskrifves.*

105. *Egil Skallagrimsson:* Upp skola vi glittra med (svänga) våra svärd, du ulfvens tandfärgare (underhållare)! Vi ega ett dåd (en bragd) att utföra i dalfiskarnes (ormarnes) glädjetid (i sommar).

---

101. *grimmaztan* ... *af* läs *grimmaztum* ... *of*.

102. Enligt Fundinn Noregr voro Fornjots söner 3: *Hler*, *Loge* och *Kare*, den sista en representant af vinden, som i texten föreställes mångfaldigad.

103. Se Gylfaginning, 19; Vafþrúðnismál, 27.

104. *iþir* l. *iðir*, sing. *ið* förehafvande, egentl. gående, *itio*, och således af den vidt utgrenade stammen *I*, som igenfinnes i skr., gr., lat., göt. o. s. v. — *sannar* af *saðr* i st. f. *sandr*, *sannr*, *sann*; ursprungligen ett part. præs.; jfr skr. *sân*, *sati*, *sat*, lat. *sens* i *ab-sens* och *præ-sens*, samt det göt. *sunjis* verus. Det som *är*, är *sannt*, och det *sanna* är det *varande*.

105. Yttrande af skalden vid ett angrepp på staden Lund i Ha-

32. *Huru guldet omskrifves.*

33. *Ægers eld.*

106. *Brage Skald:* Fiskarnes bäcks (flodens) eld (guldet) mottog jag i dryckeslaget af konungen. Det gaf mig konungen för fjällens Fjölners (fjällens Odens: Suttungs) dryck (sången).

34. *Glasers löf.*

107. Glaser (en lund) står med gyllene löf framför Segergudens (Odens) salar (Valhall).

36. *Fullas hufvudbindel.*

108. *Eyvind Skaldaspiller:* Fullas ögonbryns valls (Fullas pannas) bindelsol (guldet) sken (lyste) under Håkans (neml. den Godes) hela lifstid å Ulls köls (skepps: sköldens) fjäll (berg: händerna) på skalderna (å skaldernas händer).

37. *Freyas gråt.*

109. *Skule Thorstensson:* Mången mordeldsfarbjudare (svärdskämpe: krigare) erhöll den morgonen desto flera Freyas tårar (desto mera guld), der som (emedan) vi fällde mannen. Närvarande voro vi der.

110. *Einar Skuleson:* Vi bära Gauts (Odens) stora

---

rald Gormssons tid. Egil intog och plundrade staden. Se Egils saga, cap. 47.

107. Part. *at* hör till föregående rad.

108. Teckning af Håkan den Godes frikostighet i motsats till snålheten hos Erik Blodyxas söner. Se här ofvan N:o 81, samt Harald Gråfälls saga, cap. 1. Angående Ull och Fulla, se Gylfaginning, 31 och 35.

109. Det första parenthestecknet bortfaller. — *at þvi* läs *at þar.*

110. Om Mardöll, se Gylfaginning, 35. Om Fafner, se Fåfnismál, samt Skáldskaparmál, 40. — *látr,* på andra ställen *láttr,* läger,

brädes' (sköldens) af dalfiskens (ormens: Fafners) läger (guld) svällande galla (skada: guldprydda svärd), der som (i hvilka) Mardölls (Freyas) gråt (guld) ligger mellan inristningarne.

111. *Den samme:* Rodes (sjökonungens) taks (sköldens) starka is (svärdet) lider ej brist för (på) Ods sängkamrats (Freyas) ögons regn (guld). Tillegne sig (erhålle) konungen således (såsom belöning för hans frikostighet) ålderdom (en hög ålder)!

112. *Den samme:* Jag kan styra (jag eger) Hörns (Freyas) berömda dotter (Hnoss: en ypperlig prydnad); vi erhöllo en dyrbar klenod (ett svärd). Hafsbranden dånar (guld prunkar) å sköldens guldinlagda skada (å svärdet). Stridsgudinnans svans (örnens) underhållsanskaffare (krigaren: konungen) unnade mig Frodes säd (mjöl: guld). Freys systerdotter (Hnoss: svärdet) bär sin moders (Freyas) ögonlocks vätska (är prydt med guld).

113. *Den samme:* Hafvets raska värn (den tappre sjökonungen) bjöd mig skålarnes öl (guld); nyligen var det. Väl (högeligen) rosar jag detta Njörds dotters (Freyas) barn (denna Hnoss, denna prydnad), som tillhört konungen (men nu tillhör mig).

114. *Den samme:* Gaf han, som leder striden, han, den modige sammanträngaren af Vafads (Odens) ting (anföraren i drabbningen), Vanabrudens (Freyas) starka dotter (Hnoss: en prydnad) åt mig. Svärdmötets (stridens) mäktige upphofsman ledde i säng hos skalden (förärade mig) Gefns mö (Freyas dotter: Hnoss) prydd med Gautreks (sjökonungens) svanvägs (hafvets) glöd (guld).

---

förutsätter ett af det göt. verbet *ligan, lag* . . ., ligga, härledt substant. *lahtr* = *λέκτρον*. Härledningen af *láta*, göt. *letan*, låta, måste således ogillas.

111. Jfr 169. — *ræfs* . . . *ramsvelli* . . . läs: *ræfrs* . . . *ramsvell.*

112. *hlipar* läs *hlifar.* — *Frodes mjöl* = *guld*, se Skáldskaparmál, prosaiska framställningen, 43.

38. *Jättarnes tal.*

115. *Brage Skald:* I honom hade jag den tredje otadlige (förträfflige) vännen, värst mot fiskvattnens (hafvets) bottenstens (klippans) Ales (jättens) tal (guldet), men bäst mot mig.

40. *Episod om Sigurd Fafnersbane.*

116. 1. Der sitter Sigurd,
sölad i blod;
Ormens hjerta
vid eld han steker;
ringarnes slösare
syntes mig klok,
om glänsande muskeln
glupskt han förtärde.

2. Der ligger Regin,
rådgör med sig sjelf,
vill svika den,
som svek ej anar;
hopsamlar vred
vrånga beskyllningar,
vill brottens anstiftare
brodren hämna.

42. *Episod om Midgårdsormen.*

117. *Brage Skald:*... då när å gamle Lits (jättens) mäns (jättarnes) fångbjudares (utmanares: Thors) krok Völsungarnes drycks (giftets) slingerål (Midgårdsormen) skrynklig hängde.

---

115. Om anledningen, hvarföre guldet kallas jättarnes tal, se Bragaræður, 56.

116. Se Fáfnismál, stropherna 32, 33.

117. *af ang boþa* läs *á fángboþa.* — *hrockin* läs *hrockinn.* — Om Völsungarnes dryck, se Sinfjötla-lok.

Episod om Hamders och Sörles undergång.

118. *Brage den Gamle:* 1. Kunde fordom Jormunrek med sina blodfärgade skaror vakna (vaknade fordom Jormunrek m. m.) vid (från) en elak dröm, i (under) svärdens larm. Strid blef i Randvers hufvudanförvandts (faders: Jormunreks) boning, då när Erps korpsvarta bröder (Hamder och Sörle) hämnades sina sorger (sin halfsyster Svanhilds undergång).

2. Flöt öfver bänkarne sockenalfens (stridsmannens) blod. (Öfvergjutna) med blod fann man å golfvet afhuggna händer så väl som fötter. Föll i blod, förbränd, ölsbrunnsskakaren (dryckeskärlets skakare: Jormunrek) hufvudstupa. Detta är å Leifes (sjökonungens) länders (hafvets) lundars (sjömännens) löf (skölden) afbildadt.

3. Der (var det) så, att konungens svärdsmaster (hirdmän), vana vid seglets (sköldens) söm (börda), gjorde golfhästens (rummets) så (sängen) stå omgärdad (omgåfvo sängen i sofkammaren). Blefvo skyndsammast (ganska fort) Hamder och Sörle, de samrådige bröderna, förmedelst Hergauts (Odens) väninnas (Jordens) hala (och) hårda stenklot slagna.

---

118. Jfr Goðrúnarhvöt och Hamdismál.

1. *dróttir*, plur. af *drótt* satellitium, göt. **drauhts* af verbet *driugan* göra krigstjenst. Ordet *drottinn* drott, göt. **drauhtins*, är af samma ursprung.

2. *leiþa* läs *Leifa.*

3. *gólf Hölqvis sá fylkir* läs *gólfhölqvis sá fylkis.* — *avanar* läs *andvanar.* — *standa:* roten till detta verbum är i skr. *sthâ*, i grek. *στα*, i lat. *sta.* Man frågar då: hvarifrån kommer tillägget af *n* och *d* i den germano-skandinaviska roten af samma verb? Denna fråga torde med ledning af Sanskrit-språket kunna besvaras på det sätt, att man först delar *standa* i *stan* och *da*, dernäst antager att *stan* står i st. f. *stam*, och detta i st. f. *sthâm*, acc. sing. fem. af ett verbal-substantivum *sthâ*, actio standi, statio, och slutligen härleder *da* från roten *dhâ*, ponere, facere. Verbet *standa*, göt., fht., ags. *standan* betyder således egentl. *stationem facere*, i. e. *stare.* Det är ej omöjligt, att åtskilliga andra s. k. starka verber, t. ex. *brinnan (brindan?) πρήθω*, kunna ega ett

4. Mycket (ifrigt) lät stålens (spjutens) kastare (Jormunrek) genomborra (stena) Gjukes afkomlingar (dottersöner: Hamder och Sörle), dem som beröfvade Hilds anfalls (stridens) blåpansrade, flertaliga krigarskara lifvet; och alla ville löna Jonakers söner för rundfagra ännehugg (sticksår i pannan) och för eggens björkars (svärdens) gata (huggsåren).

5. Detta manfall (denna strid) och en mängd sägner (märkvärdigheter) ser jag å randens (sköldens) fagra botten. Ræs (sjökonungens) vagns (skeppets) måne (skölden) gaf mig Ragnar (neml. Lodbrok).

43. *Frodes mjöl.*

(Qvarnsången).

119. 1. Nu äro komna
till konungshusen
spåvisa mör
Menja och Fenja.
De äro hos Frode,
Fridleifssonen,
de starka tärnor,
till träldom hållna.

2. Fram till kupan
förda de blefvo,
af stenen gråa
gång de fordrade.
Ej Frode dem lofvar
lindring eller hvila
förr än han spörjer
slafvinnornas ljud.

---

mer eller mindre analogt ursprung, ehuru svårt det än kan vara att leda sådant i bevis. — *havrþum* läs *hálum.*

4. *stydja*, egentl. *stödja*, sedan *genomborra;* jfr Völuspá, 26, samt berättelsen om Ragnar Lodbroks sons, Eriks, dödssätt. Strinnholm, Sv. Folkets Hist. I, 282.

5. Se 187, 4.

3. Ljud de bringa,
bragta från tystnad,
i kupans läggar,
de lätta stenar.
Bad han än de mör,
att mala de skulle.

---

119. 3. I Köpenhamns-Upplagan af 1848 öfversättes denna svåra stroph på följande sätt: "Illæ susurrum personare fecerunt strepitantis (molæ): "constituamus capsos, moveamus lapides; ille iterum puellas molere jussit." Denna upplaga antager således, att *leggjum* och *léttum* äro verber, och att de 4 sista raderna i strophen innehålla dels en inbördes uppmaning, dels en anmärkning i förbigående af de malande slafvinnorna; men ingenting synes berättiga till ett sådant antagande. Fastmer visar ordställningen i de båda sista raderna, att åtminstone dessa äro yttrade af en tredje person, eller af den okände skald, som författat inledningen till den egentliga sången, hvilken ej börjar förr än i 5:te strophen. Den lugna, episka hållningen af samma inledning gör det ock för mig omöjligt att antaga, att de båda medlersta raderna af ifrågavarande stroph skulle innehålla en inbördes uppmaning af de båda slafvinnorna till hvarandra; denna skulle då komma ganska oförberedt och, hvad mera är, stå i strid med näst-föregående stroph, enligt hvilken malningen allaredan tagit sin början. För min del måste jag således anse *leggjum* och *léttum* såsom nominer, det förra med betydelsen *lägg*, det vill här säga, *sten*, och det sednare såsom adj. *lätt*, neml. för Fenja och Menja, ehuru *tung* för andra. Det återstår då att förklara *pulu* och *þögnhorfinnar*. Det förra är imperf. ind. af verbet *þylja* eller *þula*, *þaul*, *þulum* (sedan *þulda*, *þuldum*), *þolinn* eller *þulinn*, sermocinari, verba proferre, och det sednare eller *þögnhorfinnar* är i formellt hänseende genit. sing. fem. af *þögnhorfinn* från tystnad afvänd. Men hvarthän refererar sig denna genitivus? Icke till något föregående ord och icke heller till något efterföljande. Enligt uttolkarnes antagande skulle den referera sig till ett underförstådt *qvernar*, af nom. *qvern* qvarn. Det är möjligt, att detta eger sin rigtighet; men medgifvas måste då, att ellipsen blifver en ellips af det hårdaste slag. Enklare synes mig vara att förändra *þögnhorfinnar* till *þögnhorfnar* (läs *þögunhorfnar*) samt hänföra detta till det föregående *þær*, sc. *ambáttir* Den ordagranna öfversättningen af strophens 4 första rader blifver då: "dessa (neml. slafvinnorna), från tystnad afvända, frambragte ett tjut (buller) medelst kupornas läggar, medelst de (för dem, slafvinnorna) lätta qvarnstenarne,

4. Sjöngo de och slängde
de snabba stenar,
att af Frodes trälar
de flesta somnade.
Då sjöng Menja,
till malnings hon kommit:

5. "Malom gods åt Frode,
malom honom lycklig,
gods i mängd
å den glades qvarn!
Sitte han å skatter,
sofve han å dun,
vake han med glädje,
väl är då malet!

6. Här skall ingen
den andra skada,
ej missdåd öfva,
ej mord begå,
ej hugga till
med hvassa svärdet,
om ock brodrens bane
bunden han funne."

7. Men Frode genast
genmälte då:
"ej längre I sofven
än salens gökar,
ej längre än sången
mig sjunga I hören!"

8. "Du var ej, Frode!
vis fullkomligt,
du, vän till männer!
då mör du köpte.
Vår växt, vår styrka
ditt val bestämde,
men efter vår ätt
du icke sporde.

9. Stark var Hrungner
som hans fader,
dock var Thjasse
än dessa starkare.
Idje och Örner
med oss äro slägt,
bergresars bröder
börd oss gifvit.

10. Grotte ej kommit
ur gråa fjället,
och ej den hårda
hällen ur jorden,
bergresens mö
ej malde så,
om någon vetat
något om henne.

11. Leksystrar vi voro
i vintrar nio,
i jordens skrymslor
starka uppfödda.
I spetsen vi stodo
för stora verk,
klippor vi flyttade
från deras plats.

12. Stenar vi rullade
öfver resars gård,
att fältet i vågor
framför oss gick;
så slängde vi
snabba stenar,
tunga hällar,
som hjeltar dem fattat.

13. Men vi sedan
i Svithjods land,

---

13. *bræddum* läs *beiddum.*

spåmör tvenne,
i striden gingo:
jagade björnar,
bröto sköldar,
gingo igenom
gråpansradt folk;
en konung vi fällde,
en annan vi stödde,
lemnade den gode
Guttorm hjelp;
förr'n Knue fallit,
fanns ingen hvila.

14. Så höllo vi ut
i halfår dessa,
att bland kämpar
kända vi blefvo.
Der skuro vi
med skarpa spjuten
blod ur såren,
och svärden färgade.

15. Nu äro vi komna
till konungshusen,
ingen beklagar
oss trälande mör;
smuts förtär foten
och frusenhet kroppen;
en qvarn vi drage,
dystert är hos Frode.

16. Händren borde hvila
och hällen stå:
malit har jag
hvad mig tillkommer.

---

15. *dólgs sjötul* af *dólg* fiendskap, krig och *sjötull* sedator, här sedatrix, således egentl. *krigsstillerska*, poetisk benämning på den guldmalande qvarnen, för hvilkens skatter man kunde köpa befrielse från krigets bördor och lidanden.

Nu får ej hvila
åt händerna gifvas,
innan Frode
fullmalet tycker.

17. Hårdna skola männers
händer som trynen,
och vapnen blodas.
Vakne du, Frode!
Vakne du, Frode!
om du höra vill
sånger våra
och sagor forna.

18. Eld ser jag brinna
öster om borgen,
väktarnes tecken,
vette lär det kallas.
Kommer en här
hit i blinken,
bränner för kungen
konungsgården.

19. Ej du behåller
Hleidres kungsstol,
de röda ringar
och rika smycken.
Handtaget fattom
fastare, mö!
Oss icke sölar
de stridandes blod.

20. Malde min faders
mö med kraft:
hon männers död
i mängd förutsåg.

---

17. *henda skulo höldar* läs *hendr skulo hölda.*

19. *vafnar* läs *valmar* = *valmær,* stridsmö, i vocativus.

20. *i Arnar-fjarvþ* läs *járnum varðar* enl. Köpenh. uppl.

Flögo de stora
stöden från kupan,
med jern beslagna.
Malom än längre!

21. Malom än längre!
Lär Yrsas son,
sonson till Halfdan,
hämnas på Frodė.
Han skall benämnas
hennes son
och broder tillika;
båda vi veta det."

22. Malde de mör,
sin makt de försökte,
grepos de unga
af jättemod:
handtagen skälfde,
sköts kupan omkull,
stenen den tunga
i tu spräcktes.

23. Men bergresens
brud så qvad:
"Frode! vi malit
måttet fullt;
mör nog länge
vid malningen stått."

120. *Einar Skuleson:* Sporde jag, att Frodes mör med stor ansträngning malde grafbesökarens (ormens: Fafners) bädd (guld): konungen låter freden slutas (upphöra) för guldet (bekrigar guldet, låter guldet ej vara i

---

21. Yrsas son, d. v. s. Rolf Krake, hvilkens fader var Danska konungen Helge, som i sin ungdom med Alöf från Saxland hade aflat Yrsa sjelf. Se Yngl. S. capp. 32, 33.

23. *senn* läs *sem* quantum. — *munum hætta* minitabamur.

120. *minar auxar* läs *minnar öxar.* — *feldrat* läs *feldrar.*

fred: utdelar guld). Min vid lönnen (lönnskaftet) fästade yxas fagra sidor bära denna Fenjas mälder (detta guld). Den mjuke (gifmilde) konungens gods (skänk) pryder sångens styresman (skalden: mig).

121. *Egil:* Han gläder männernas mängd med Frodes mjöl (guld).

44. *Om Rolf Krake.*

122. Ökom än eldarne i Adils hus.

123. Eldar den flyr ej, som öfver (dem) springer.

Fyrisvalls frö.

124. *Eyvind Skaldaspiller:* Vi buro, o du stridslökens (svärdets) Ull (gud: o du krigare)! å hökarnes (falkarnes) fjäll (å händerna) Fyrisvallarnes frö (säd: guld) under Håkans (neml. den Godes) hela lifstid.

Krakes säd.

125. *Thjodolf:* Med Yrsas fosters (sons: Rolf Krakes) säd (med guld) besår (pryder) konungen de ledspaka (fingerälskande) ringarnes välplöjda, branta åker (de välbildade, nedåt hängande händerna) på sin lifvakt. Landets för laster sig tillvaratagande styresman (den förträfflige konungen) öser Krakes ljusa säd (guld) å hökens (falkens) af kött ljummilda ytor (å de varma händerna) på mig sjelf.

---

121. Se Höfuðlausn, 16.

124. Se Harald Gråfälls saga, cap. 1.

125. Jfr 320. — *ser* = *sær*, af *sóa*, *sera*, *sóinn* så. I præteritum står *r* i st. f. *s*, således *sera* i st. f. *sesa*. Detta *sa* åter hänför sig enligt min tanke till Sanskrit-perfectet *âsa* fui, på samma sätt som *da* i *brenda* brände till *dadhau* posui, feci. Det samma gäller äfven om perfectbildningen af de öfriga hithörande verberna *núa* eller *gnúa* gnugga, *snúa* sno, *róa* ro, *gróa* gro, hvartill kan läggas *slera* (Fornm. s. 10, 379, 394) i st. f. *sló* af *slá* slå. Man skulle väl kunna invända,

45. *Hölges grafhög.*

126. *Skule Thorstensson:* Då när jag framför Svöld, för att vinna rikedom, rödfärgade Reifners (sjökonungens) takeldar (sköldeldar: svärden), bad jag (befallde jag, att man skulle) med ringar pryda den härföljande (krigiske) Hölges högtak (grafhög).

Synonymer å guld.

127. *Bjarkamál:*

1. Den frikostige konungen
sitt folk begåfvade
med Fenjas arbete,
med Fafners midgård,
med Glasers glänsande löf,
med Granes fagra börda,
med Draupners dyrbara svett,
med Ormens dyna.

2. Gaf den frikostige konungen
och krigarne mottogo
Sifs hufvudsvårds fästen,
bågbetvingerskans (handens) is,
den för Uttern utpressade bötessumman,
Freyas tårar,
flodens eld,
jättens glänsande tal.

---

att det ofvanstående *sera* är uppkommet af det götiska perfectum reduplicatum *saiso*, och analogt dermed *rera*, *grera;* men då detta omöjligen kan sägas om *nera*, *gnera*, *snera*, *slera* så synes mig consequensen fordra att åt alla dessa perfectbildningar anvisa ett gemensamt ursprung. — *jöfurr:* ehuru sammanställningen af detta ord med *aper* *κάπρος*, ags. *eofor* eller *eafor*, fht. *ëbar*, nht. *eber*, ingalunda är mig obekant, så önskade jag dock heldre föreslå en annan sammanställning, neml. med stammen till adjectivet *jafn*, göt. *ibns*, lat. *aquus*, och således skulle *jöfurr* egentligen beteckna den, qui vitam civium subditorum æqua lance pensitat, i. e. rex.

127. Hvilka föremål som här med de särskilda nomina propria betecknas, se de båda Eddorna på sina särkilda ställen, enligt registrens anvisning.

3. Gladde stridsbjudarn
männer ganska många,
gingo vi fagert prydda
med Thjasses tvisteord,
med Rhens röda malm,
med Niflungarnes trätoämne.
Konungen den stridsdjerfve,
vårde honom den tyste Balder (Vidar)!

46. *Ytterligare omskrifningar å guld och silfver.*

128. *Thorleik den Fagre:* Kastar den förträfflige konungen degelns börda (guld och silfver) å de glänsande falkplatserna (händerna) på männen. Den unge konungen gifver (utdelar) armläggens aska (eld: guld).

129. *Einar Skålaglam:* Lunds (Skånes hufvudstads: Danmarks) vid landets försvar tappre konung kan skada (skadar: utdelar) ledernas eldar (guld). Jag tror ej, att Rhenmalm (guld) tryter för (fattas) konungens män.

130. *Einar Skuleson:* Å bergets blods (vattnets) askas (guldets) förvaringsställens båda sidor (å båda händerna) ligger pungens både snö och eld (finnes både silfver och guld). Jag har att (jag bör) prisa fiendernas bekrigare (konungen).

131. *Den samme:* Hvarje dag dånar (sjuder) hafslågan (guldet) ofvanpå den hvita degelsnön (silfret: utdelas guld, icke silfver), men (ty) Heites (sjökonungens) hästs (skeppets) sidors besköldare (sköldbehängare: konungen) råder för (eger) ett mildt hjerta (frikostigt sinnelag). Aldrig må (kan man) för ålens dånande vägs (hafvets) eld (guld) smälta skålarnes snö (silfver: konungen utdelar så mycket guld, att silfver ej behöfver komma i fråga). Härarnes nedläggare utöfvar all slags djerfhet (ådagalägger djerfhet i alla sina företag).

---

131. *veðr* läs *viðr* = *vinnr.*

132. *Thord Möraskald:* Man ser på guldförödaren (guldutdelaren), du händernas lavas glanssändare (du (ringutdelare: du frikostige man)! att svärdets lägers (lands: sköldens) Hermod (gud: härföraren) hade en god fader.

47. *Huru män och qvinnor omskrifvas.*

133. *Ottar den Svarte:* Jag behöfver (önskar) njuta (välvilja af) guldbrytarens (mannens) goda (tappra) lifvakt. Härinne hos den i strid erfarne konungen är en till hvarje företag dristig huskarlaflock.

134. *Einar Skålaglam:* Gullsändaren (mannen: skalden, jag) låter landets erhållare (herre) njuta Yggs (Odens) mjöd (sångens lof). Konungen gläder härdrängarne (krigarne); hans dyrbara skänker (dyrbara skänker af honom) kan jag få (erhåller jag).

135. *Thorleik:* Med bragder vinner (gör) guldkastaren (mannen) konungens lifvakt sig huld (bevågen).

136. *Thorvald Blönduskald:* Guldstridaren (mannen) kastar (utströr) armläggens (handens) glöd (guld). Konungen gifver rödt gods (bortskänker guld). Illgerningsfolkets (missdådarnes) förödare utskiftar Granes (Sigurd Fafnersbanes hästs) börda (guld).

137. *(Thorarin Loftunga):* Fann (diktade) jag åt guldskaten (guldutdelaren: mannen) en togdrápa (en sång). Gjord (diktad) är (den) öfver den stora eldens (svärdets) gatas (sårets) lågas (svärdets) storms (stridens) Bör (gud: krigaren).

138. *Hallar-Stein:* Lär (skall förmodligen) Vidblindes (jättens) galts (hvalfiskens) salta svaltegs (hafvets) bernstenskastare (guldutdelaren: mannen) länge minnas

---

132. *seyma . . . látrs* läs *seima . . . láttrs.*

133. Se 221. — *alnenninn* af *allr* + *nenninn*, och det sednare af *nenna*, göt. **nanþjan*, *τολμᾶν*, *τλῆναι*, dansk. *nænne*, norsk. *nennast*, sv. *nännas.* Af samma ursprung *Nanna*, Balders gemål, göt. **Nanþjo.*

rörremmens (ormens: Fafners) hviloställes (bädds: guldets) sälg (qvinnan).

139. *Gunnlaug Ormstunga:* Född blef den förträffliga qvinnan (Helga den fagra) till oenighet för menniskors barn. Stridens lund (krigaren, mannen: Skald-Rafn) vållade det. Godsets (guldets) låga (kullfallna träd, träd: qvinnan, Helga) var jag sinneslysten (högst ifrig) att ega.

140. *Hallar-Stein:* Jag har, vand (van) vid arbetet, med poesiens hyfvel (tungan) åt dig, du ölskålarnes mark (skog: o qvinna)! hyflat det vida diktskeppets stammars brandåsar (tillredt det långa qvädets halfstrophers rader: jag har diktat ett vidlöftigt qväde åt dig).

141. *Den samme:* Du, Hjadningarnas stenars (vapnens) granna (smärta) vaktgudinna (du sköna qvinna)! lär, likasom flera flodens elds (guldets) plankor (flera andra qvinnor), brottas emot (motstå) din lycka.

142. *Orm Stenthorsson:* Fjärdbenets (perlbandets) stötta (qvinnan) blef förd i (iklädes) ganska rena (glänsande) kläder. Spjutens Frey (krigaren) slängde (kastade) en ny drägt öfver mjödets Hrist (Valkyrja: qvinnan).

143. *Steinar:* Ringens mjuka ställes (handens) milda (frikostiga) Syns (Asynjas: qvinnans) drömmar hafva alla ljugit för mig. Hon, strömtunglets (guldets) rörliga stod (qvinnan), har bedragit mig.

---

139. Gunnlaug Ormstunga, så kallad af sina giftiga infall, hade trolofvat sig med en viss Helga den fagra och rest bort från Island. Vid återkomsten fann han henne gift med en annan, vid namn Skald-Rafn. Mellan dessa inträffade i följd häraf envig, först på Island, det sista derstädes, och sedan i Norge. Båda kämparne omkommo: den förrädiske Skald-Rafn på stället, och Gunnlaug 3 dagar sednare. Detta skedde 1013. Angående de närmare omständigheterna, se Gunnlaugs saga ormstúngu.

140. *avlstafna* läs *avl stafna.* — *væn* läs *vetz* = *viðs.*

141. *tróþa* läs *tróþur* = *tróður.* Angående betydelsen af *Hjaðninga grjót,* se nedanför, pros. afdeln. cap. 50.

142. *saung* läs *slaung.*

143. *synjat* läs *Synjar.* — *villti stoð* läs *veltistoð.*

144. *Orm:*... ty ramarnes (fingrarnes) ihåliga, klingande elds (guldringarnes) björks (qvinnans) märke har jag lagt (satt) å Billings sons (dvergens) bägare (sången) som jag bär fram (qväder: qvinnan har jag tillegnat min sång).

145. Rikedomarnes fagert prydda ek (den fagert prydda qvinnan) står i vägen för (hindrar) vår lek (glädje).

146. Du oförskräckte, metallernas dånande skurs alm (stridshjelte)! Ej skall vårt mod upphöra (sjunka). Så bjöd oss linets lind (qvinnan) i landet (der hemma).

147. *Ulf Uggason:* Men jordens sträfva vidja (Midgårdsormen) stirrade hvassögd (med hvassa ögon) öfver bord på jordens bens (bergets) folks (jättarnes) pröfvare (Thor) och blåste etter (utspydde gift).

148. *Kormak:* Mordtenens med (svärdets träd: krigaren) är förträffligare än många (öfverträffar många) i pilarnes dån (hvinande: striden). Svärdet förskaffar den stridsfärdiga Sigurd Jarl landet.

149. *Hallfred Vandrædaskald:* Sköldskadans (svärdets) väldiga omvårdnadslund (den mäktige krigaren), betäckt med löf (försedd med hjelpmedel), ståndar (är) Ulls asktullar (sköldbärarne) österut till stort beskydd.

150. *Arnor:* Mot aftonen bad (befallde) skeppets buxbom (anföraren: Magnus den Gode) Rygerna sammanlägga (sammanbringa) sköldarne (börja striden). Man höll

---

146. *ockra* läs *ockur.*

147. Se 251. — Gylfaginning, 48.

148. *morðreins* läs *morðteins.* — *hildum bavrrum* läs *hildibavrrum.*

149. *reyki lundr* = *rækilundr*, af *rækja* colere. Se Harald Gråfälls saga, cap. 6.

150. Se Magnus den Godes s. cap. 34. Ifrågavarande strid stod vid Helganäs i Norra Jutland mot Danska konungen Sven Ulfsson, som drefs på flykten. — *rökkr,* neutr., göt. *riqis,* skr. *ragas.* — *hest ... regin* läs *hèlt ... regni.*

ut med stridsskyarnes (sköldarnes) regn (striden) genom (hela) höstnatten.

151. *Räf:* Gick den frikostige hästegaren (mannen) i möns med guld bestänkta (prydda) säng, (erhöll Hnoss, en förträfflig klenod). Hars (Odens) drifvas (urväders: stridens) ask (krigaren) vinner (ådagalägger) mycken raskhet.

152. Var välkommen du, handens isars (silfverringarnes) lönn (man: krigare)! Så helsade brynjan.

153. *Räf:* Alldenstund svärdens uppehållsställes (handens) törnbuske (krigaren) råder stridsuppmanaren (mig) dertill, har jag beslutit att icke bjuda Thorsten strid.

154. *Ottar:* Der, som korpen icke svalt, höll (försvarade) du, förfärliga stridsstaf (krigare)! förmedelst männers slägte (männerna) landet emot tvenne konungar. Snabbrådig är du.

155. *Arnor:* Uppstaplade rikedomens unga törnbuske (den unge mannen) tunga (stora) likhögar för (åt) örnarne, men hirdmännen understödde örnhungerns stillare (krigaren: honom) förträffligt.

48. *Huru striden omskrifves.*

156. *Hornklofve:* Höjde (började) konungen spjutens storm (strid) mot männerna, der som sårens gåsungar (sårfoglarne: örnar och korpar) gjorde gny (skreko) i Sköguls (Valkyrjans) dån (under drabbningen). De röda såren fnyste (utsprutade) blod.

157. *Eyvind:* Och den mannen bar i Hars (Odens) väder (striden) risbockens (vargens) gråa skjorta (skinn).

---

151. *við = viðr = vinnr.*

153. *ógnstavðvar* läs *ógn stavðvar.*

154. Sc 249. — *láð*, neutr. land, förutsätter ett göt. *led*, hvaraf *unleds* fattig, egentl. som är *utan land.*

156. *hrisgrimnis* läs *hrisgrisnis.*

158. *Berse:* Tycktes (ansågs) jag, då när vi voro yngre, för (af) stridsgudinnans eldars (svärdens) lundar (krigarne) ganska häf (skicklig) i Hlöcks (Valkyrjans) urväder (drabbningen). Tidigt (längesedan) är det sagdt.

159. *Einar:* Gönduls (Valkyrjans) häftigaste stormvind (den häftigaste strid) låter den tappre konungen Hilds segel (sköldarne) mottaga (uthärda). Svärdet gnisslar, der som det drifver (faller) bågsträngshagel (der pilarne hagla: i striden).

160. *Einar Skâlaglam:* Icke skyddade segerbjörkarnes (segerqvinnornas: Valkyrjornas) särkar (pansarskjorna), ehuru fast hopsydda (starkt gjorda), Hars (Odens) bullers (stridens) förträffliga deltagare (de förträffliga krigarne) mot Högnes (härkonungens) skurar (pilarne).

161. . . . . att sätta uddnätets (sköldens) rand (skölden) mot uddarnes gnys (stridens) gud (krigaren).

162. Nego (föllo) konungens fiender i Gönduls (Valkyrjans) dån (striden) under örnens ramar (klor).

49. *Huru vapen och härkläder omskrifvas.*

163. *Viga-Glum:* Undandrog sig hären (aktade sig kämparne) att gå med Hängegudens (Odens) hattar (hjelmarne) utför kullen. Ej syntes dem täckeligt (behagligt) att våga sig i fara . . . .

164. *Einar Skâlaglam:* Hjelmbetäckt erbjöd den stridsdjerfve Bue strid, och (likaledes) den stridsåstundande Sigvalde, han som for i Valkyrjans gny söderifrån.

165. *Tind:* Då när brynjans Vidur (Oden: krigaren,

---

160. *sum miðjungum* d. ä. *sómmiðjungum.*

161. *oddnes* läs *oddnets.*

163. Se 3.

164. Här afses Jomsvikingarnes anfall på Norge i Håkan Jarls och hans sons Erik Jarls tid Se den utförliga berättelsen derom i Olof Tryggvasons saga, capp. 39—47. Detta anfall misslyckades fullkomligt. — *Gunnarr* läs *Gunnar.*

165. Se Ol. Tryggv. s. cap. 43.

Håkan Jarl) blef att (nödgades, måste) bortkasta Hängegudens (Odens) ringsvaga skrammelsärk (den sönderhuggna, skramlande pansarskjortan), afröjdes Rodes (sjökonungens) vägs (hafvets) ridhästar (skeppen: nedhöggos skeppsbesättningarne).

166. *Hallfred:* Egils (jägarens) vapens (bågarnas) icke ringa (stora, häftiga) hagelskur brister (smattrar) derute hårdt å Hamders skjortor (brynjorna) på några vågdjurets (skeppets) träd (krigare).

167. *Den samme:* I anledning deraf skola Sörles blänkande drägter (pansarskjortorna) rödfärgas i männernas blod för (under) sårmetallernas (pilarnes) skurar (striden). Jag spörjer (vet) det noga.

168. *Gretter:* Hlöcks (Valkyrjans) tälts (sköldarnes) upplyftare (bärare: stridsmännen) höllo näsorna tillsammans, och Hilds väggs (sköldens) oväders Njördar (krigarne) höggo till hvarandra (stötte i hop) med skäggen.

169. *Einar:* Rodes (sjökonungens) taks (sköldens) starka is (svärdet) lider ej brist för (på) Ods sängkamrats (Freyas) ögons regn (guld). Tillegne sig (erhålle) den konungen ålderdom (en hög ålder)!

170. *Den samme:* Den helige Olofs ätt (afkomma) rödfärgar på hafvet skeppens sols (sköldens) låga (eld: svärdet). Den likbegärliga varginnan skyndar raskt i spåren efter örnarne (i örnarnes spår).

171. *Räf:* Den dagen var skön, då armlågans (guldets) slungare (utdelare) trängde (satte) framstammens fagra måne (den blanka skölden) i ringarnes hängbärare (galge: i handen) på mig.

---

166. *undýrs* läs *unndýrs.* Om Egil såsom bågskytt, se Völundarqvíða, str. 4.

169. Se 111. — *ræfr ...ram svellz* läs *ræfrs ...ramsvell.*

170. Köpenh. Uppl. tillägger ur Upsala-Codex:
ylgr brunar hvatt, ens helga,
hrægjörn í spor örnum.

171. *álm leygjar* läs *alin-leygjar.*

172. Så (lika lätt) sköt spjutens raske gnyförstorare (krigaren) genom bardans (skeppets) med rödsten öfverfarna (rödmålade) gård (skölden), som genom näfrar. Ifrig (häftig) i striden var han.

173. *Thjodolf?* Ulls skepps (sköldens) oväder (striden) går med fullo (rasar på det häftigaste) öfver (omkring) konungen, der som tapparnes träd (de ihoptappade träden: skeppen), med vimplar behängda, rida.

174. *Brage*: Viljen I (vill du), Hrafnketil! höra, huru jag skall lofva (prisa) Thruds (Thors dotters) tjufs (Hrungners) fotsålors med rödsten öfverdragna blad (den rödmålade skölden) och konungen (neml. Ragnar Lodbrok, som gaf mig den)?

175. *Den samme:* Om icke (det vore) så, att Sigurds lysande son (Ragnar Lodbrok) ville (önskade mottaga) god ersättning för Högnes mös (dotters: Hilds) gälla hjuls (den ljudande sköldens) ring-naf (runda krets).

176. *Hallvard:* Broddarnes (spjutens) färds (stridens) påskyndare (härföraren) ser den ljusröda ring-jorden (skölden) flyga i tu. Den hvita (glänsande), med böjd rand omgifna (runda) skölden brister sönder.

177. Ringen är å skölden prydligast (det prydligaste), men å bågen pilarne.

178. *Kormak:* Uppsvällde striden, då när Grids (trollqvinnans) hästs (vargens) underhållare, han som upphetsade drabbningen, gick med Gauts (Odens) gälla eld (det rasslande svärdet). Urd kom till brunnen.

---

174. *skal ec þengil* läs *skal ec oc þengil.* Dessutom bortfalla hakarne både här och i slutet af nästa rad. — Mythen om Hrungner, såsom Thruds bortröfvare, är ej närmare bekant. — Angående skölden och dess gifvare, se 118, 5.

175. *hjól* = *hvel,* ags. *hveogul, hveovol* .... eng. *wheel,* gr. *κύκλος* enl. Grimms sammanställning någorstädes.

178. *uðr ur* läs *Urðr at.* — Omqväde; jfr 12, 20, 235, 243.

179. *Ulf Uggason:* Fullstark lät fjällens Hild (trollqvinnan: Hyrrockin) hafvets Sleipner (häst: skeppet: Balders skepp Hringhorne) framlöpa, men Hropts (Odens) hjelmeldars (svärdens) vargar (berserkarne) fällde (kullkastade) hästen (Hyrrockins häst: vargen).

180. *Glum Geirason:* Derefter lät landets vårdare (konungen), han som med utomordentlig tapperhet försvarade sig mot männen, brynjans af brynstenen förtunnade, dånande eld (det hvassa svärdet) hvina.

181. *Einar:* Af den rådvande visen (rådige konungen) mottog jag de röda rändernas (sköldarnes) is (svärdet), fuktadt af Freyas ögonlocks tö (prydt med guld). Hjelmens skada (svärdet) bära vi i handen.

182. *Den samme:* Revils (sjökonungens) marks (hafvets) hästs (skeppets) ryttare (sjömännen) kunna rigtigt se, huru vackert drakarne (skeppen) ligga sönderskurna (sönderhuggna) vid (af) hjelmens trollqvinnas (yxans) egg.

183. *Räf:* Kan markernas (skogarnes) mörka, mig tillhöriga, ifriga, qvicka drake (orm: mitt spjut) å männernas handlofvar (händer) bäst leka (i stridsleken fintligast tillintetgöra motståndarnes anfall), der som männer träffa hvarandra (drabba tillsammans).

184. *Einar Skálaglam:* Stridsbrakets gud (krigaren: Håkan Jarl) sköt raskt bågarnes hagel (pilarne) från Hlöcks (Valkyrjans) segel (sköldarne: lät pilarne hastigt flyga från den sköldbeväpnade skaran). Svärdets skoningslösa användare bergade vargarnes lif (skaffade föda åt vargarne).

185. *Hallfred:* Och spjutgudinnans (Valkyrjans) drägter (brynjorna) skyddade icke, ehuru sydda (gjorda)

---

179. *hjálm avldum* läs *hjalmelda.* — Det utförligare innehållet af denna myth igenfinnes i Gylfaginning, 49.

181. *iss* läs *ís.* — *drijin* läs *drifinn.* — *hvarmþeyr* af *hvarmr* + *þeyr,* och det sednare beslägtadt med skr. *tojam* aqua.

184. Se Harald Gråfälls saga, cap. 6. — *hagls* läs *hagl.*

af jern, de hängdas fogels (korpens) hungerförödare (hungerstillare: krigarne) mot bågsträngens hagel (pilarne).

186. *Eyvind Skaldaspiller:* Litet (ej) sade man att du, Hördernas landvårdare (Norges konung: Harald Gråfäll)! lät modet falla, då almarne böjdes (bågarne spändes) (och) brynjans hagel brast (pilarne brusto) i såren.

50. *Huru striden omskrifves.*

187. *Brage Skald:* 1. Och ådrornas torrhets önskgudinna (Hild) tänkte (befarade), att detta kungaväder (Hjadningaväder: denna strid) skulle lända hennes fader till farhåga (undergång), då när (hon), den af ondt (olycksaningar) uppfyllda ringarnes utdelerska, bar till vindens hästar (skeppen) ett halsband åt örlogskämpen (sin fader Högne).

2. Ej bjöd hon, de blodiga sårens läkedomsgudinna, smycket åt den berömda konungen af fruktan för vapnens möte (striden), (ty) ehuru hon erbjöd den (ringen), talade hon (likväl) alltid så, som om strid skulle förskaffa konungarne lättnad (befrielse) från den stora olyckan att komma till Ulfvens syster (Hel).

3. Afråder ej det ringaste folkens styresman, van vid länder, (de sina) ifrån att å sanden stilla vargens åtrå (hunger); då svällde hatet i Högne, när svärdens starka gudar (de modiga kämparne) sökte Hedins buller (strid) heldre än de mottogo Hilds sveks (bedrägliga) ringar.

4. Den striden och en mängd sägner (tilldragelser) kan man lära sig känna å Svolners (Odens) salpenning

---

186. Se Harald Gråfälls sag. cap. 1.

187. 1. *of* läs *en* = *hin.* — *veðr boþa* kungaväder, icke bågväder; se början af den i originalet föregående, prosaiska berättelsen om denna strid.

2. *dreiruga* läs *dreirugra.*

4. Se 118, 5.

(skölden). Ræs (sjökonungens) vagns (skeppets) måne (skölden: denna sköld) gaf mig Ragnar (neml. Lodbrok).

5. Och å brynjans Hvedras (trollqvinnas: yxans) Vidrers (Odens: krigarens, Hedins) vägnar företog sig den trollkunniga (Hild), hon, qvinnors fångst-öderska (qvinnosmyckens frikostiga utdelerska), att råda på ön. Hela hären gick vred fram under Hjarrandes (Odens) orörliga bräder (sköldarne) från skeppsalfens (Hedins) snabba häst (skeppet) till Reifners (sjökonungens: Högnes) rännarbana (stridsplatsen).

188. *Viga-Glum:* Röjde jag fordom, såsom jarlar, (land) mig till handa (gagns). Ordet lekte (ryktet utgick) derom bland Vidrers (Odens) spös (svärdets) väderstafvar (krigarne: männerna).

51. *Huru skepp omskrifvas.*

189. *Hornklofve:* Den bleka (med blyhvitt öfverdragna) våghästens (fartygets) hårdrådige ödeläggare (den tappre konungen: Harald Hårfager) lät helt ung i högsta tid (under lyckligaste förebud) tränga (föra) skeppens framstammar i sjön (i hafvet).

190. *Erringar-Stein:* Ändock att (ehuru) hela folket förkunnar (alla menniskor förespå) skalden (mig) ofred söderifrån (söderut), så lasta vi dock Geiters (sjökonungens) denna häst (detta skepp) med grus (så intaga vi dock barlast) (och) våga oss glada åstad.

191. *Hallvard:* Sveides (sjökonungens) sidolånga re-

---

5. *ráðalfr of* läs *raðálfs af.*

188. Yttrande af skalden, då han för ett dråps skull nödgades lemna sin gård. Se Viga Gl. s. cap. 26. — *landa* läs *handa.*

189. Se Fagrskinna pag. 9 och Fornmanna sögur 10, 186—187. Yttrande i anledning af Harald Hårfagers första sjöstrid, i hvilken Mörer och Romsdalingar besegrades och de förras konung stupade.

190. *nennum* af *nenna*, göt.* *nanþjan;* se ofvanför, 133.

191. *Svens segersälle son:* sannolikt Knut den Store, till hvilkens

..ar (skepp med långa sidor) kom (förde) du, Svens segersälle son! å Sölses (sjökonungens) bänks (fälts: hafvets) stig. Sundets djur (fartygen) gingo från land.

192. *Thord Sjareksson:* Solbordshästen (solskärmshästen, sköldhästen: fartyget) lät norrifrån kröka förbi (seglade norrifrån i en krok förbi) Siggja. Vinden sköt (förde) Gylfes (sjökonungens) lands (hafvets) häst (skeppet) söderut förbi Aumar; men måsens väghäst (hafvets häst: skeppet) lade sedan både Körmt och Agder bakom stammen (seglade sedan förbi både K. och A.). Mastens häst (fartyget) gick förbi Lister.

193. *Markus:* Hafvets björn (skeppet) gick skyndsamt öfver fjärdormens (ålens) snöhopar (de skummande vågorna); hvalfiskens bonings (hafvets) björn (fartyget) lopp öfver hvita skummets branter (vågorna); hafssvallets björn (skeppet) gick fram å hafsskidens (fartygens) gamla stigar; stormbekämpande bröt (genombröt) stöttans björn (skeppet) skärets dånande fjätter (hafvet).

194. *Harald Hårdråde:* Plankan (skeppet) skar (banade sig väg) förbi det vida Sicilien; vi voro då hurtiga. Däckets hjort (skeppet) skred (gick) skyndsamt (och) alldeles efter förmodan under drängarne (de unga männen).

195. *Einar:* O du, ringens fredsfördrifvare (frikosti-

ära skalden skrifvit ett lofqväde. Se Olof den Hel. saga, cap. 183. Fornm. s. 11, 187.

192. *Siggja,* en ö i sydliga delen af Bergens stift, vester om ön Moster, bredvid Bommelön. — *Aumar,* öar hörande till Stavangers amt och belägna nordligt om Hvitingsö. — *Körmt,* nu Karmön, hörande till samma amt. — *Agder* och *Lister* hörande till sydliga och sydligaste Norge.

193. *vetrliþi* vintergångare: som går i vinterqvarter: björn. — *hviti,* m., något hvitt, hvitt skum, hvita. Jfr Rask, Anvisn. till Isl. pag. 182, c. — *þann ivgtanni* läs *rann-iugtanni,* det förra af *rann* = göt. *razn* hus, och det sednare af *íug* + *tanni* stridstandad: björn. Anm. *íug* beslägtadt med *jögun* och med det göt. *jiuka* ἐριθεία, rixa.

194. Har. Hårdr. s. cap. 15.

195. *nakqva* d. ä. *nakkva* något; till ursprung och betydelse full-

ge ringutdelare)! Den förträfflige unge mannen kan dock ej länge vara med dig, om ej något (någon fördel) åtföljer det (är förenad dermed). Vi utrusta hafssvallets elg (ett skepp).

196. *Måne:* Hvad lär du, hängfärdiga. kindgråa karl (eländiga, gråskäggiga gubbe)! å hafvets utter (skeppet) kunna uträtta bland de unga männen, ty din kraft far ju skyndsamt sin kos?

197. *Räf:* Men guldförminskaren (guldutdelaren) lydde Thorsten (gjorde Th. till viljes). Rullvargens (den på rullar i hafvet utförda vargens: skeppets) lund (skeppsanföraren) är jag huld (trogen) till (ända till) brynspöets (svärdets) vredes (drabbningens) ord (samtal: ända tills striden talat: ända i döden).

198. *Eyjolf Dadaskald:* Å Meites (sjökonungens) skid (skeppet) for mycket sent om dagen den unge (Erik, Håkan Jarls son) med tillräckligt manskap emot kustlandets (Möres) tappre höfding (Skopte, Håkan Jarls måg).

199. *Styrkar Oddason:* Och efter (för att förfölja) den förträfflige kringstänkaren af flodens eld (guldutdelaren) åkte (seglade) modigt Högnes (sjökonungens) folk (krigarne) i rullens vagnar (på skeppen) å Heides (sjökonungens) snöhopar (öfver de skummande vågorna).

200. *Thorbjörn:* Rullens höga vagns (skeppets) belastare (mannen), han som, o du guldutdelare! fick Hvita-Krists högsta lycka, var i skirningsbrunnen (döpelsefunten: blef döpt).

---

komligt lika med ett antaget götiskt *ni vait wa* nescio quid. De särskilda formerna af detta fornnordiska pronomen låta hänföra sig, dels till *ni vait was*, dels till *ni vait warjis*, båda = *nescio quis.*

196. *acri* läs *otri* för halfassonansens skull; *otr*, skr. *udras* (i formellt hänseende beslägtadt med ὕδρος, ὕδρα) af rad. *und*, fordom *vand* madidum esse.

197. *heimvandil* läs *heinvandil.*

198. Se Olof Tryggvasons s. cap. 20.

52. *Huru Christus omskrifves.*

201. *Eilif Gudrunarson:* Klippans grundläggare (Christus) säger man sitta söderut vid Urds (vishetsgudinnans) brunn: så har den starke konungen stärkt (befästat) sig med Roms gudars (de hedniske gudarnes) länder.

202. *Skapte Thoroddsson:* Munkadrottens (Christi) makt är störst; Gud förmår uträtta det mesta. Den mäktige Christus skapade hela verlden och reste (uppbyggde) Roms sal (den Romerska kyrkan).

203. *Markus:* Vindhusets (luftens: himmelens) konung (Christus) skapade jorden och himlarne, såsom ock deras förträffliga här (allt hvad der finnes). Christus, menniskornas konung, förmår allena råda öfver allt.

204. *Eilif Kulnasvein:* Stormens hems (himmelens) färd (invånare: englarne) och männernas folk (menniskorna) luta sig för (buga sig för: tillbedja) det heliga korset; men all annan sann ära tillkommer allena Mariæ son.

205. *Den samme:* Himlarnes rena skara lutar sig för (tillbeder) Mariæ herrlighets (herrlige) son. Sann makt utöfvar menniskornas konung. Menniska är han och gud.

206. *Den samme:* Guds väns (den gudfruktiges) makt är bättre (större) än menniskor kunna tro (föreställa sig); dock är englarnes milde konung heligare och förträffligare än allt (än allt annat).

207. *Sighvat:* Fordom rådde sända (sände) Jordans

---

201. *setbergs:* här upplöser jag detta ord i *set* + *bergs,* och anser *set* ss. acc. sing. af ett masc. *setr* sättare, grundläggare. Om detta förfaringssätt godkännes, behöfver man ej för constructionens fullständighet underförstå något, såsom Christus eller dylikt, hemtadt från annat håll: *Setberg* betyder annars *klippa;* se 119, 11.

203. *dyggjan* läs *dyggvan.*

204. *kristi* läs *krúzi.*

205. *milding* läs *mildingr.*

207. *skopt* neutr., hår; göt. *skuft.*

konung (Christus) fyra englar ur luften (från himmelen). I forsen (floden) tvådde han (Johannes Döparen) å höfdingen (Christus) heligt hår (hufvudet).

208. *Arnor:* Böner håller (uppsänder) jag för manfallets (stridens) uppeggare (stridshöfdingen) till Grekernas och Gardernas (Miklagårds) förträffliga vårdare (Christus); så lönar jag konungen för hans gåfva.

209. *Eilif Kulnasvein:* Himmelens ära (herrliga skara) lofvar menniskornas styresman (Christus); han är konung öfver allt.

210. *Einar Skuleson:* Lät han, som vårdar (beskyddar) jordens invånare, han, den kroppsligt fagre, som omfattar hela verlden med sin hand (Christus), öppna himmelriket för den förträffliga konungen (Olof den Helige).

211. Sjelfrådig (frivillig) dog sedan å nionde timmen sol-landets (himmelens) konung (Christus), han som hängde å jernnaglar (jernspikar), men dagen förmörkades (egentl. något fördunklade dagen).

---

208. *launat* läs *launak* = *launa ek.* — *bón* bön, pl. *bónir* l. *bœnir* förutsätter ett göt. *busns,* pl. *busneis,* af *biudan* bjuda, men har betydelse likasom af **besns,* pl. *besneis,* af *bidjan* bedja.

210. Se skaldestycket *Geisli* (radius), ett qväde till förherrligande af Olof den Heliges underverk. — *umgeypnandi,* participium med substantiv betydelse af verbet *umgeypna* qs. omgöpna, omfatta med det inre af handen *(gaupn).* — *snjöllum* af *snjallr,* sv. *snäll,* förutsätter ett göt. *snivals* af verbet *snivan* *ὑπάγειν, φθάνειν.* Nästan på samma sätt *snarr,* sv. *snar,* ags. *snear,* göt.* *snivars* af samma *snivan.* Det begrepp af skyndsamhet och raskhet, som i ringare grad framträder hos sjelfva verbet, stegras deremot hos adjectiverna genom derivationsbokstäfverna *l* och *r.* Jfr gr. adj. på *ρός, λός,* skr. *ras, las.*

211. *nón,* neutr., ags. *nón,* eng. *noon,* norsk. *non,* af *nonus;* således kl. 3 e. m. — Det transitiva *döckva, döckta, döckt* fördunkla förutsätter ett intransitivt *döckva, döck, dockinn* blifva dunkel; på samma sätt som *söckva, söckta, söckt* förutsätter ett *söckva, söck, sockinn;* de båda sistnämnda heta på göt. *sagqjan, sagqida, sagqiþs* och *sigqan, sagq, sugqans;* de båda förstnämnda skulle på samma språk heta *dagq-*

53. *Huru konungar, jarlar, hersar och hirdmän omskrifvas.*

212. *Eyvind Skaldaspiller:* Farmatyrs (Odens) . . . beröfvade landrådarne (konungarne) lifvet på Oglo.

213. *Glum Geirason:* Konungen rödfärgade under hjelmen (hjelmbetäckt) brynstenarnes löt (land: svärdet) å Göterna; der blef landets vårdare befunnen i spjutens gny (striden).

214. *Thjodolf:* Gråhårig skall hirdens styresman (konungen), glad i hågen, lemna sina söner sitt arf och sin odaltorfva (odaljord). Min önskan är det.

215. *Einar:* Den modige landvårdaren (konungen) bär ormens hufva (Fafners hufvudbetäckning: förskräckelsens hjelm) på hårets berg (hufvudet). Hördernas (Norges) konungs ära täljer skalden (besjunger jag) för de tappra männen.

216. *Arnor Jarlaskald:* Förnimme jarlarnes krigarflock, huru den modige konungen (konungarnes jemnlike: Thorfinn Jarl) sökte (egnade sig åt) sjön! Icke fattades den oförtrutne höfdingen dristighet att kämpa med hafvet.

217. *Thorvald Blönduskald:* Hell dig, du i striden modige konung och likaledes dina raska huskarlar! Min sång, diktad till ditt lof, hafva männerna i munnen.

---

jan, dagqida, dagqiþs och *digqan, dagq, dugqans;* deraf inses förhållandet mellan *döckr, dunkel* å ena sidan, samt **dagqus, *dugqals* å den andra.

212. Se 5. — *Ogló:* en halfö hörande till *Stjórdæla-fylki,* VNV. om Störelfvens utlopp i Throndheimsfjorden. Se Aall, Sn. Sturlesons Norske Kongers Sagaer, Christiania 1838, I, 52, 108.

213. Se 325.

215. *grepr* läs *greppr.*

216. Se 275. Om denna Thorfinn Jarl berättas, att han varit den förnämsta och mäktigaste af Orknöajarlarne. Han dog mot slutet af Harald Hårdrådes tid, öfver 65 år gammal. Ol. Hel. Saga, cap. 109.

218. *Harald Hårdråde:* Den fullstarke (kraftfulle: Einar Thambarskälfver) väntade att fylla (intaga) konungens stol. Jag finner ofta, att en mindre (fåtaligare) huskarlaflock drifver i hälarne på en jarl (att en jarl har ett mindre följe med sig, neml. än Einar).

219. *Sighvat:* En sådan drabbning till sjös sporde jag konungens män nyligen hafva hållit, att jag nästan icke förtäljer några de minsta spjutstormarna (nästan förbigår småstriderna).

220. *Den samme:* För metallernas helsning (vapenbullrets skull) var då icke å denna tåghäst (å detta skepp), som om mön bure mjöd åt konungens soldtagare.

221. *Ottar den Svarte:* Jag behöfver (önskar) njuta (välvilja af) stridens glödbrytares (svärdsbrytarens: krigsfurstens) goda manskap (tappra hird). Här inne hos den tappre konungen är en till hvarje företag dristig (beredd) huskarlaflock.

222. *Hallfred:* Konungens i striden tappre, i hat häftige rådgifvare, han, hvilken raskhet behagar, låter Högnes af hammaren utslagna drägt (brynjan) skramla på sig.

223. *Snæbjörn:* Konungarnes samtalsvän låter trädets (mastens) sidolånga tjur (det stora skeppet) stödja

---

218. Se Harald Hårdrådes s. cap. 44 o. f. Einar Thambarskälfver förde å tingen böndernas talan mot konungen, hvilken ock derföre på ett förrädiskt sätt lät nedhugga honom och hans son.

219. *tel* = *telk.* — *engin* bör upplösas i *eng* + *in,* acc. pl. n., det förra = *eingi*, och det sednare bestämda artikeln, hvadan superlativen *smæstu* i sin svaga form.

220. Se Olof den Hel. s. cap. 48. Den drabbning, som här åsyftas, hölls i Viken år 1016 af Olof den Helige, kort förut af sina anhängare utropad till Norges Konung, mot Sven Jarl, som besegrad nödgades fly till Sverige, hvarest han, efter ett härnadståg till Gardarike, insjuknade hösten nämnda år och dog.

221. Se 133. — *alnenninn* läs *alnennin.*

223. *hlemmisverþ,* dånande svärd. Jfr ags. *hlimman*, *hlamm*, *hlum-*

(stöta) stålets (den jernbeslagna framstammens) dånande svärd (vattenklyfvaren) åt sig (till sin fördel) mot den hårda dufvan (böljan: låter skeppet plöja det af stormen våldsamt upprörda hafvet).

224. *Arnor:* Mina unga söner bära sina tunga sorger, men mig gripa de (äfven) i anledning af denna stridsberömda konungarådgifvares slut (död).

225. *Hallfred:* Råden (företaget) lyktades (så), att han, konungens vältalige rådgifvare, sedan erhöll Onars enda, med skog beväxta dotter (landet: Norge).

226. *Kormak:* Haralds (neml. Hårfagers) sannrönares (verkliga pröfvares: förtrolige väns: Sigurd Jarls) frikostige son (Håkan Jarl) höre på! Träsktändernas (stenarnes: bergens) Syrs (gudinnas: jättinnans) mäns (jättarnes) mig (sedan) tillhöriga jäsdryck (Suttungsmjödet) låter jag vara uppe (slår jag upp: jag qväder).

227. *Thjodolf:* Växer för Olofs (neml. Kyrres) fader (Harald Hårdråde) jernspetsarnes väder (striden) och hvarje djerft företag, så att det är värdt beröm.

228. *Den samme:* Jarisleif såg, om (modet) svigtade hos konungen. Den förträfflige, helige konungens broder (Harald Hårdråde) upphof sig (tillväxte i ära).

229. *Den samme:* Död är han, som öfverträffade alla, neml. hökegarnes (furstarnes) anförvandt, Haralds broderson (Magnus den Gode).

---

mon, *hlummen* rugire, clangere, samt fht. *hlamôn*, *hlamezjan* crepitare; vidare den enstaka formen *hlam* sonuit. Förmodligen hörer ock det göt. *hlamma παγίς* till samma ordstam.

224. Commentatorn till Köpenh. uppl. förmodar, att föremålet för skaldens sorg är antingen Thorfinn Jarl (se 216) eller hans brorson Rögnvald. — Enligt Ettmüller, Lexicon Anglosaxonicum, äro *þing* conventus, *þáng* fucus littoralis dichotomus, *þúngr* gravis, och *þengill* rex att hänföra till ett gemensamt stamord *þingan, þang* . . . gravescere.

225. Se 82.

226. *lætr* läs *lætk* = *læt ek*.

230. *Arnor:* Rådde göra (gjorde: ingick) Heites (sjökonungens) slägting (krigaren), som sörjde för härens behof, förvandtskap med mig. Den starka (nära) slägtskapen med jarlen (Rögnvald) lät göra åt oss (förvärfvade mig) till följe deraf ära.

231. *Den samme:* De tunngjorda (skarpa) svärden beto (nedgjorde) tappra härskaror söder om Mön (en af de Orkadiska öarne), men der skyndade du, den gamle Rögnvalds afkomling (Thorfinn Jarl), under sköldarne (skyddade du dig).

232. *Den samme:* Fjerra (aflägsna: skydda) o Gud! den mäktige Torf-Einars ättbotare (ätts fortplantare) från men (för olyckor), men jag beder om troget välbehag (om din nåd) för den dyre (förträfflige) höfdingen.

233. *Einar Skålaglam:* Stridsuppmanare! ej lär det blifva (födas) (någon) ännu mildare (frikostigare) Hildetands ättstödjare (ännu frikostigare konung af Hildetands ätt). (Den) ättens beröm är jag skyldig att uppehålla (neml. genom mina sånger).

---

230. Rögnvald Brusason, brorson till den förut nämnde Thorfinn Jarl.

231. Thorfinn Jarl härstammade i 5:te led från Rögnvald Mörajarl, här kallad den gamle Rögnvald, som var broder till Sigurd, den förste jarlen öfver Orknöarna, och fader till den mäktiga jarlen Torf-Einar. — *fólks* läs *fólk.*

232. Med Torf-Einars ätts fortplantare menas här, enligt Sveinbj. Egilssons Lexicon, Thorfinn Hjessklyfvare, en son till nämnde Torf-Einar. — *fiþr* läs *firr.*

233. *ætt* eller *átt*, gen. *ættar* eller *áttar*, göt. *aihts* af verbet *aigan* ega. Begreppet *ätt* utgick nemligen från begreppet *egendom.* — *inn* = *enn* ännu. — *mildi* läs *mildri.*

II. Enkla benämningar.

54. *Poesiens namn.*

234. *Brage den Gamle:*

1. "Troll kalla de mig
husbondens måne,
jättens godsförderfverska,
vindsolens skada,
spåqvinnans tillgifna följeslagerska,
bergens vårderska,
himmelens klotsväljerska;
hvad är troll om ej det?"

2. "Skald kalla de mig,
Odens tankars bearbetare,
Odens gåfvas upphittare,
snillrik siare,
Odens munskänk,
sångens beredare,
qvädets skickliga frambringare;
hvad är skald om ej det?"

235. *Kormak:* Ett ännu större lofqväde gör (diktar) jag öfver Sigurds utmärkta son (Håkan Jarl). Gudadryckens heder bevisade jag honom. Thor sitter i vagnen.

236. *Thord Kolbeinsson:* Ganska många snäckor (jagtskepp), så väl som köpmansskepp och långskepp lät sköldlönnen (krigaren: Erik Jarl) dåna (föra ut) på hafvet. Öfverflödande på beröm växer skaldens sång.

237. *Ulf Uggason:* Här kommer en å till hafvet (slu-

---

234. 1. *travll* troll, se 64, 4. — *sjótrungnis* . . . egentl. *husets Rungners* . . .

2. *gjaf-ravtut* läs *gjaf-ravtuð*.

236. Se Olof Tryggvasons s. cap. 40. Skalden åsyftar Erik Jarls och hans faders rustningar mot Jomsvikingarne under Sigvalde och Bue. Jfr 164.

tas en sång), men fordom, då jag var yngre, bar (bragte) jag ock sånger från min hand (diktade jag äfven). Upphöjer jag sålunda svärdregnets (stridens) männers (krigarnes) lof.

238. *Orm Stenthorsson:* Jag har mycket mindre ordförråd än jag skulle önska; ofta finne vi (finner jag) det. Jag framsäger männernas lof för den ljusa (sköna: qvinnan).

55. *Gudarnes namn.*

239. *Eyjolf Dadaskald:* Drager enligt gudarnes vilja den spjutvädermilde (krigiske) Erik (neml. Erik Jarl) landet under sig och lefvererar strid.

240. *Thjodolf den Hvinverske:* Svårmeddelelig var åt gudarne den medelmåttigt (icke) svekfria anrättningen. "Hvad", sade du, gudarnes hjelmbetäckta styresman! "kan vålla detta?"

241. *Einar Skålaglam:* De med kraft begåfvade (starka) gudarne säger jag öka Håkans (neml. Håkan Jarls) makt.

242. *Eyvind:* . . . . gudarnes dryckeslag . . . . men vi gjorde furstens lof (varaktigt) som en bro af sten.

243. *Kormak:* Landutdelaren, han som binder björnen, pryder med en änneduk (pannbindel, hårband) gudarnes fjärds (Asarnes drycks: mjödets, sångens) skickliga mångfaldigare (den utmärkta skalden). Oden begagnade seid (trolldom) för att erhålla Rind.

57. *Jordens benämningar.*

244. *Thjodolf:* Den hurtiga uppmanaren till uddar-

239. Jfr Olof Tryggv. s. capp. 96, 97, 116 o. f. Fornm. s. 2, 288.

240. Här rättas texten i öfverensstämmelse med parallelstället 68, 3.

241. Ol. Tryggv. s. cap. 28.

243. Se 12. — *húns . . . beiþan* läs *hún . . . beinan.*

244. *þrúngvi* läs *þrýngvi.*

nes skur (striden: Harald Hårdråde?!) låter ofta ringens (svärdets) hårda stormar (drabbningar) blifva gjorda (hållna), innan han tränger landet under sig (underkufvar landet).

245. *Ottar:* Slagtordningens Balder (den tappre härföraren) värjer landet; ej mången konung förmår sådant. Olof (neml. Skötkonung) gläder örnarne. Svearnes konung är förträfflig.

246. *Hallvard Hareksblesi:* Den breda grunden, bunden af holmfjetterns ettersvala orm, (det vida landet, omgifvet af hafvet såsom af en kall och giftig orm), ligger under (är underlagdt) härtågets Bör (gud: anföraren). Brynlandets (svärdets) Höd (gud: krigaren) skadar guld (utdelar skatter).

247. *Einar:* Konungarnes utmärkta, förträffliga män värja landet hårdt (tappert) med svärdet. Hjelmen springer ofta för den rasande svärdsstormen (sönderklyfves ofta i den ursinniga striden).

248. *Thord Kolbeinsson:* Men efter striden (neml. vid Svold) underkastade sig landet (Norge) norrifrån Veiga och söderut till Agder eller en stund längre (något längre bort, neml. österut).

249. *Ottar:* Der som korpen icke svalt, höll (försvarade) du, förfärliga stridsstaf (krigare)! förmedelst männernas slägte (männerna) landet emot tvenne konungar. Snabbrådig är du...

250. *Völu-Stein:* Jag minnes det af ord (den hän-

---

246. *hólm-fjötrs* läs *hólmfjöturs.* — *lein landz* läs *heinlandz.* — *hauðr eitr svavlun* läs *Havðr eitrsvavlum.*

248. *fram veigu* läs *frá Veigu.* *Veiga* var, enligt chartan till Aalls öfversättning af Sturlesons Konungasagor, en ö, hörande till Södra Halogaland; enligt andra uppgifter åter, en udde, äfven kallad Veggerstaf, på Arnön längst norr i nämnda landskap. — Jfr Olof Tryggv. s. cap. 131. Fornm. s. 3, 14.

249. Se 154. — *hrafne* läs *hrafn ne.*

250. *viþ* = *viðr.* — *myrkdanar sendu* d. ä. *Danar myrksendu.*

delse) fordom, då, (o du), den gröna Hlodyns (jordens) bens (ädelstenarnes) jord (o du qvinna)! Dans (sjökonungens) mörka sands (hafvets) träd (skeppet) gapade med urgrafven mun.

251. *Ulf Uggason:* Men jordens sträfva vidja (Midgårdsormen) stirrade hvassögd (med hvassa ögon) öfver bord på jordens bens (bergets) folks (jättarnes) pröfvare (Thor) och blåste etter (utspydde förgift).

252. I afseende på vargens underhåll och spjutens storm var jag duglig (driftig: jag stridde tappert och födde vargen omsorgsfullt). Vare heder åt Fjörgyns (jordens) städs (stenens: bergets) åls (ormens) klingande bädds (guldets) tjenare (den frikostige mannen, som neml. i rikt mått belönat mina förtjenster)!

58. *Vargens benämningar.*

253. *Thjodolf:* Åt Gere (den begärlige: vargen) tillagades ymnig föda, men ulfven kom ur skogen norrifrån. Sigurds son (Harald Hårdråde?!) har sår att rista.

254. *Egil:* Då när uddarnes våg (blodet) gnydde (forsade) å hufvudstammen (näbben) på korpen, slet Freke (den glupske: vargen) sår (sårade lik).

255. *Einar:* Den etterkalla elfven (Götaelf) blef röd-

---

251. Se 147.

252. *Fjörgyn*, gen. *Fjörgynjar*, fem., tellus, är onekligen beslägtadt med det göt. *fairguni*, gen. *fairgunjis*, neutr., mons. Öfverensstämmelsen blifver ännu större, om man antager, att det fornnordiska ordet haft sin förebild i ett göt. *Fairguni*, gen. *Fairgunjos*, äfvenledes femininum, tellus qs. plena montium. Jfr, hvad ändelsen vidkommer, *Saurini*, gen. *Saurinjos*, Ulph., Marc. 7, 26. — Hit hör äfven, med afs. på ändelsen, synonymet *Hlóðyn*, gen. *Hlóðynjar*, af verbet *hlaða*, göt. **hlaþan* cumulare, onerare. *Hlóðyn*, göt. **Hloþuni*, motsvarar till begreppet således det grekiska *ζείδωρος ἄρουρα*.

253. [*kjörinn*] läs *byrjuð*.

254. Se Höfuðlausn, 10.

255. I anledning af slaget vid Hisingen, der Håkan Härdabred

färgad af sårens heta flod (blodet). Vargens varma öl (dryck: blodet) föll (forsade) med vattnet i Körmts (öns) ring (hafvet).

256. *Arnor:* Vargens elaka afföda slukade lik, men det gröna hafvet var vid de afsköljda stränderna blandadt med blod.

257. *Illuge:* Vargens glädje var (vargen förnöjdes), der som min herre (Harald Hårdråde?!) förföljde de flyende. Smyckesskäraren (smyckesutdelaren) stack (genomborrade) med svärdet mången den mörka markens (hafvets) snabba ryttare (man).

258. *Hall:* Man slet (stillade) hedens invånares (vargens) hunger; den gulhårige (vargen) njöt af såren; konungen rödfärgade nosen på träsklöparen (vargen); ulfven gick i träsket att dricka.

259. *Thord:* Vadade Gjalps (trollqvinnans) stod (häst: vargen) i blod, men ulfvens följe nådde ymnigt varghvete (erhöll ymnig föda). Vargdryck njöt (blod drack) vargen.

Hästars namn.

260. *Thorgrims förteckning:*

1. Hrafn och Sleipner
hästar förträffliga.
Val och Lättfot,
var der ock Tjaldare,
Gulltopp och Gote,
glömd blef ej Sote,
Mo, Lung och Mar.

---

med sitt parti måste fly för farbrodren Inge den Puckelryggige. Håkan Härdabr. s. cap. 11.

256. *át-bogi* läs *átt-bogi.*

257. Att Illuge skrifvit till Harald Hårdrådes ära, visar sig både af Heimskringla, 3, 66 och af Fornm. s. 6, 133, 139.

260. 1. 2. *Mári* läs *Mari.* — *Sinir* läs *Synir.*

2\. Vigg och Stuf
voro med Skævad,
Black kunde bära en man,
Silfvertopp och Syner,
glömdes ej Fak.
Gullfaxe och Jo bland gudar.

3\. Blodighofve het en häst,
som bära man sade
den i kraft framstående Frey:
Gils och Falhofner,
Glær och Skeidbrimer,
der var ock Guller ej glömd.

261\. *Alsvinnsmál:*

1\. Dag red Drösul
men Dvalin Modner,
Hjalmther red Höd
men Hake Fake,
red Beles bane
Blodighofve,
men Haddingars hjelte,
han red å Skævad.

2\. Vestein å Val
men Vivil å Stuf,
å Mo Meinthjof
den morgonvakne,
samt Ale å Hrafn
till isen redo;
en annan åt öster
med Adils till börda
och sårad af spjut
skyndade grå.

3\. *Atriþa* = *Frey*, som ock kallas Beles baneman, och i nästa stroph säges hafva ridit å samma häst.

261\. 2. 3. Om konung Adils' strid med konung Ale på Venerns is, samt om den förres tycke för hästar, se Yngl. s. cap. 33.

3. Björn red å Black
men Bjar å Kert,
Atle å Glaum
men Adils å Slungner,
Högne å Hölqver,
Harald å Fölqver,
Gunnar å Gote,
å Grane Sigurd.

Oxars namn.

262. *Thorgrims förteckning:*
Gamla oxars namn
har noga jag sport
såsom Röds och Häfvers:
Rekin och Kyr,
Himlarytarn och Aple
Arf och Arfune.

59. *Vindars namn.*

263. *Alsvinnsmál:*
Vind heter det bland män,
vindpust bland gudar,
bland store gudar gnäggarn,
roparn bland jättar,
bland alfer gnyfararn,
heter hos Hel hojtarn.

60. *Korpars och örnars namn.*

264. *Thjodolf:* Blodorren (korpen) låter konungen

---

262. *uxi*, göt. *auhsa*, skr. *ukshá* af rad. *vah* vehere. Jfr härmed voxn, dat. pl. *voxnom*, Fornm. s. 10, 404. — *kyrr*, m.; *kýr*, f.; skr. *gaus*, m. f., *βοῦς*, *bos*, *ceva*.

263. Eller Alvíssmál, 21. — *hlavmmuðr* läs *hlummuðr*.

264. *gredder* läs *græddir:* som retar någons hunger, men äfven stillar den.

(Harald Hårdråde?!) undfägna med örnens föda. Gauts (Odens) skära (svärdet) bär Hördernas (Norges) konung till blodets svans (örnens) skörd (striden). Med spjutsuddar låter örnens sjös (vätskas: blodets) likgams (korpens) hungerstillare (mättare: krigaren, konungen) den hird, som honom skall vårda, staka (påla: försvara) hvarje grund söderut.

265. *Einar Skålaglam:* Åt de fjällvanda (vid fjällen vana) korparne gaf härföraren ymnig föda. Mätt blef korpen af vargens byte, men kastspjuten hveno.

266. *Einar Skuleson:* Stridsmåsens (korpens) förträffliga underhållare (krigaren) kan styra (styr: förer) den blänkande solens (sköldens) hund (svärdet). Hugins (korpens) bördas (asets) sorg (korpen) undanröjer sorgen (stillar sin hunger).

267. *Den samme:* Men i striden, der som männer luta (falla), sväller konungens hugstinna (modiga) hjerta. Den blåsvarte Munin (den svartglänsande korpen) dricker blod ur såren.

268. *Viga-Glum:* . . . då när vi blodsköldade (bärande blodiga sköldar) å sanden stodo inför (träffade) blodets rings (sköldens) dåns (stridens) begärliga disor (stridsgudinnorna: Valkyrjorna). Den försigtiga fogeln (korpen) fick byte.

269. *Skule Thorstensson:* Månde ej bägarnes Hlöck (qvinnan) se mig sist i hundradsflocken (bland kämparne), der jag gaf den bråda utflygaren (korpen) värkande sår (sårade kroppar, neml. till uppehälle).

270. *Einar:* Med blod rödfärgade han (krigaren) noshåren å Jernsaxas (trollqvinnans) mörka (gråa) häst

---

266. *dólg skara . . . dýr* läs *dólgskára . . . dýrr.*

268. Sednare hälften af den stroph, hvars förra del är upptagen under N:o 3 och 163.

270. *sámleitr*, som ser mörk ut, af *sámr* och *líta*, göt. **vleitan.* Angående *sámr,* se anm. under N:o 57.

(vargen). Örnen slet sönder Geres (vargens) beta (föda); med jern (vapen) anskaffades örnens mat.

271. *Ottar:* Örnen dricker blod; vargen får af lik sin kost; ofta rödfärgar ulfven sin käft; örnen får sin måltid der.

272. *Thjodolf:* Härars styresmän (gudarne) flög jungfruns (Iduns) varg (röfvare: Thjasse) till mötes i dånens örns gamla drägt (örnhamn) ej för kort tid sedan.

273. För örnens (underhållares) skull vill jag tillreda (Odens) klara mjöd (ett lofqväde).

274. *Skule:* Vakar jag, der som gallskrikarens (örnens) vätskas (blodets) ekars (träds: spjutens) man (krigaren) förr och sedan (beständigt) (och) väl (noga) då (under tiden) lyssnar till guldgifvarens goda tal.

61. *Hafvets namn.*

275. *Arnor:* Förnimme jarlarnes krigarflock, huru den modige konungarnes jemnlike (Thorfinn Jarl) sökte (egnade sig åt) sjön! Icke fattades den oförtrutne höfdingen dristighet att kämpa med hafvet.

276. *Hornklofve:* . . . då när helgedomsvägens båts (templets) mannaskadande besökare (Harald Hårfager) dref (förde) sjötändernas (stenarnes: färgernas) och framstammens kungsorm (det målade och med ett glänsande drakhufvud försedda skeppet) ut på hafvet.

277. *Einar:* Hafvet plöjer (gnider) skeppen, der som sjön brusar å hvardera sidan. Svallet tvår hafvets glöd

---

272. Se 68, 2. — *vlgr* läs *ylgr.* — *ofyr* läs *a fyr.*

273. *hreggskornis,* sc. *græddis.* — *mjöð* sc. *Óðins.*

274. *ecka* läs *eika.*

275. Se 216.

276. Harald Hårfagers s. cap. 9. — läs *ræsinaðr* oc *rausnar.*

277. *þvær flauz* läs *er flaust.* — I samma förhållande, som *fley* står till *πλοῖον*, står ock *flaust* till *πλευστόν* (adj. verb. af *πλέω*), men

(guldet: de guldprydda fartygen), men de fagra vädervettarne surra.

278. *Räf:* Gymers (Ægers) vindsvala trollqvinna (gemål: Ran) förer ofta, der som vågen brister (svallar), de snodda tågens björn (skeppet) i Ægers käftar (gap: i förderfvet).

279. *Hallvard:* Vesterut i hafvet lät du, skakare af det svekfulla gehängets is (svärdet: o konung)! visa (visade, förde du) alla länders gördels (hafvets) hårda hästs (skeppets) framstam.

280. Vi äro komna ut på leden (hafvet) från det af Finnar (Lappar) genomvandrade (bebodda) landet. Österut ser jag från skeppens väg (hafvet) fjällen blänkande i solstrålarne.

281. *Egil:* Jag far öfver vesterhafvet, men jag bär (för med mig) Vidrers (Odens) tankestrands (tankelands: brösts) haf (Odens vätska, mjöd: skaldegåfvan). Så är det med min färd (så är min färd beskaffad).

å andra sidan hänvisar *flaust* äfven på *fljóta, flaut* ... göt. **fliutan, flaut* ... flyta; således står för välljudets skull *flaust* i st f. *flautt;* deraf synes då följa, att *πλευστόν* står i st. f. *πλευδτόν*, och rad. blifver då *ΠΛΥΔ* icke *ΠΛΥ*, oaktadt roten i sanskrit heter PLU. Samma förhållande eger rum mellan den göt. roten MAT metiri och sanskr. roten *MĀ*. Att ett T ej blifvit tillagdt den förra roten, utan att ett D blifvit fråntaget den sednare, hvilken annars skolat heta MAD, bevisas så väl af det gr. *μόδιος*, lat. modius, som i synnerhet af det beslägtade hebreiska ordet *mad* mensura, af radix *madad,* smdr. *mad*, extendit, mensus est. — Beslägtadt med samma *flaust* är äfven *floð,* men tillhör, likasom *fley,* en yngre bildning. — *hlið*, gen. *hliðar*, f., sida, egentl. samma ord, som *hlið*, sluttning, sluttande ställe, och ursprungligen motsvarande det grekiska *κλίσις* af *κλίνω*. — *veðrvitar* af *veðr* + *vitar*, det förra beslägtadt med skr. *vâmi,* gr. *ἄημι*, göt. *vaian,* och det sednare med ***veda, οἶδα, vitan.***

278. Se 91.

279. ***hristum harð vigs*** läs ***hristir harðviggs.*** — Här åsyftas sannolikt konung Knut den Store, då han begaf sig till England.

281. Se Höfuðlausn, 1. — ***fór*** läs ***fer.***

282. *Einar:* Det kalla, af stormvinden upprörda hafvet tvår (sköljer) mången dag de svarta träden (skeppen) under den milda (frikostiga) konungen. Almarnes sorg (skada: vinden) gräfver (fårar) Mans (öns) band (hafvet).

283. *Arnor:* Den tappre folkkonungen skar hafvet med frostbetäckt skepp österifrån. Snabba vindar buro (förde) hafslågans förödare (guldets utdelare) till Sigtuna.

284. *Bölverk:* En flotta utrustade du det följande året från det fagra landet. Du ristade hafvet med prydliga hafsstod (fartyg). Sjön gick öfver skeppen.

285. *Räf:* Stöttans häst (skeppet) mottager med sitt bröst det af framstammen ristade skeppssidohemmet (hafvet). Trädet (fartyget) lider nöd, men det kastar in haf (vatten slår in) öfver den tjocka sidobjelken.

286. *Brennu-Njal:* Sexton öste vi på en gång, o qvinna! i fyra rum, men hafssvallet växte. Det dref vatten (vattnet skummade) å hafsskeppets (det stora skeppets) sidor.

287. Det vräkte hafsglöd (hafseldar, phosphorescerande eldar) upp till himmelen; sjön gick med kraft. Jag tror, att framstammarne stödde (räckte upp till) skyn. Rans hufvudbonad bekrigar (vågornas toppar piska) månen.

---

282. *Món*, gen. *Manar*, Man, en ö i Irländska sjön.

283. Magn. d. Godes s. cap. 1. — Här afses Magnus den Godes färd från Gardarike till Sverige, hvarifrån han sedan begaf sig till Norge att sätta sig i besittning af detta land, hvilket ock lyckades.

284. Har afseende på Harald Hårdrådes härjningståg från Norge till Jutland året efter Magnus den Godes död. Se Har. Hardr. s. cap. 31.

285. *borð heimr* läs *borðheim.*

286. *Brennu-Njal*, en Isländare af utmärkta egenskaper, blef jemte hustru och tvenne fullväxta söner samt några andra personer innebränd i sin bostad af en sin fiende, vid namn Flose. Jfr Njals s. capp. 26, 129 o. f. Händelsen tilldrog sig 1011. — Enligt Fornmannasögur, 6, 170, är denna halfstroph författad, icke af Njal sjelf, i hvilkens saga den också icke förekommer, utan af Norska konungen Harald Hardråde. — *rúnum* läs *rúmum.*

Vågornas namn.

288. *Einar Skuleson:* Himinglæfa uppväcker häftigt emot den tappre hafvets tjut.

289. *Valgard:* Löddret (skummet) var lagdt (låg) i bäddar, det uppsvällda (upprörda) hafvet lekte (glänste) af guld, men vågorna twådde (sköljde) de fasaväckande hufvuden å härskeppen.

290. *Ottar den Svarte:* I skuren (du skar: plöjde) med skafvet (prydligt) styre de hvirflande böljorna. Det skot (segel), som (hvartill) qvinnorna spunnit, lekte med (fladdrade vid) masttoppen å skeppsrullens ren (skeppet).

291. *Orm:* Rostkarets (ölkarets) högst omtänksamma Thrud (gudinna: qvinnan) utöfvar hvarje dygd, men böljans lågas (guldets) vänfasta Lofn (qvinnan: —) afskyr lasterna.

292. *Thorleik den Fagre:* Sjön (hafvet) tjuter, men vågen bär (kastar) det bjerta löddret (hvita skummet) på den röda (rödfärgade) masten, der som skeppsrullens uroxe (skeppet) gapar med guldprydd mun af gran.

293. *Einar:* Icke funno (märkte) de modiga (männen något) på förhand, der som sjön storligen föll på hafvets träd (med häftighet störtade öfver skeppet). Jag tror ej hafvet hafva lugnat våra vänner (att hafvet gaf våra vänner något lugn).

294. *Räf:* Vintergångare (Björn)! hafvets skids (skeppens) fjäll (vågorna) falla med dån å Gusers (Finnarnes konungs) kamraters (pilarnes) segelbjörn (skepp: skölden). Häftigt upprötes nu Glammes (sjökonungens) rännarbana (hafvet).

---

289. Afser en storm på hafvet under Harald Hårdrådes färd från Danmark till Norge, efter upplösningen af hans förbund med Sven Ulfsson. Fornm. s. 6, 180.

290. *þar* läs *þat.*

293. *voru* läs *vóru.*

295. Hafvet föll öfver mig hastigt (oförmodadt); hafvet (det) bjöd mig hem till sig, (men) jag mottog icke hafvets (dess) bjudning.

296. *Ottar:* Det bröt —, men vågen tjöt; — det bröt plankorna, men skogens mord (vädret) växte; männerna fingo häftig storm — den bröt sönder de tunna plankorna (och förskingrade dem) öfver vattenytan.

297. *Brage:* Vågens (hafvets) eldsändare (guldutdelaren, jätten: Hymer), han som afskar måsarnes lands (hafvets) smala tygel (metrefven) för Thor, ville ej kämpa med det vrånga hafvet (hade ej lust att ro längre ut).

298. *Einar:* Med skeppsplankorna (skeppen) skar jag sundet (hafvet) söder om Hrund. Min hand pryddes vid konungens möte.

299. *Einar:* Dernäst ser jag å mastens glänsande duk (seglet) en väl märkt (afbildad) orm. Förnimme fjärdbålets (guldets) bjudare (krigaren), huru jag omförmäler (beskrifver) hafssvallets lönn (skeppet)!

300. *Markus:* Slidans åls (svärdets) gud (krigare)! jag lär sednare än aldrig (jag lär aldrig) dikta nidvisor om sjöns (hafvets) sols (guldets) talföra (talträngda) samlare (mannen). Elak är den, som spiller (illa använder) sin skaldegåfva.

---

296. Denna halfstroph innehåller en trefaldig stegring, hvars originella kraft förmodligen blifver oåtkomlig för all slags öfversättning.

297. Se Hýmisqviða, jemförd med Gylfaginning, 48. — *vaungum* läs *vröngum.* — *byrsendir* läs *hyrsendir.*

298. *súð* och *sýja* (se 46, felaktigt stafvadt *sýgja* i den prosaiska förklaringen, stycket 25), äro förmodligen beslägtade ord, och komma af stammen till verbet *sy, suo, κασσύω,* göt. *siujan,* sanskr. *sivjámi.* Enligt min tanke skulle *sýja* betyda ipsa tabula contexenda, och *súð* contexendi actio, hvaraf sedan opus contextum, *navis.* — *Hrund,* nu Rundö, hörande till Sunnmöre.

300. *sægr* = *sær* eller *sjár* sjö. I landskapsmålen förekommer ännu pluralen *sjögar.*

62. *Eldens namn.*

301. Den eld brinner ej sällan, som Magnus (neml. den Gode) antänder. Den duglige (förträfflige) konungen sveder (uppbränner) byggderna. Husen blåsa rök för konungen (konungen låter husen uppgå i rök).

302. *Valgard:* Den stenrasande (häftigt rasande) lågan sköt (kringkastade) plötsligt glöd ur sotet, och sedan stodo de branta rökarne (de höga rökpelarne) öfver de fukt utdunstande husen.

303. Hake brändes å bålet, der som svallets vägar (vågorna) framgingo.

304. *Grane:* Jag tror Glammes (sjökonungens) vägs (hafvets) glöd (guldet) hafva omgifvit (prydt) . . . . — Konungen eldade så (utdelade guld på detta sätt).

305: *Atle:* Yxan rödfärgas i blod; de förnämsta männen falla. Askan tillväxer, elden rasar, salar låga, ganska många hus brinna.

306. Konungens (Olof den Heliges) halfgjorda (halffärdiga) hus brunno vid sjelfva Nid. Jag tror, att elden fällde salen. Branden kastade aska på hären (männerna).

307. *Arnor:* Ödanernas vreda härjare (Harald Hårdråde?!) uttalade ej otydligt sina beslut mot Raumerna. Heinernas hotelser upphörde, elden gjorde dem spaka.

308. *Einar:* Elden tändes fort, men hastigt flydde Hisingens här, som hade det värre (gick miste om segern).

309. *Valgard:* Bjert (röd) grep elden omkring sig;

---

302. *svek:* linierimmet hade fordrat *sveyk*. Detta ord, som i Köpenh uppl. öfversättes med *sudantes*, har väl blifvit ansedt såsom beslägtadt med det Norska *svaak* . . . fugtig . . Se Ivar Aasens Ordbog.

303. Se Yngl. s. capp. 25, 27.

306. Olof d. Hel. s. cap. 42. Husens uppbrännare var Sven Jarl.

307. Har. Hårdr. s. cap. 76. — *hveina* läs *Heina*.

308. Sigurds, Inges och Eysteins s. cap. 19. Konung Eystein besegrade Hisingsbönderna vid "Leikberg".

309. *men* läs *menn*.

den mäktige konungens (Harald Hårdrådes?!) vikingar (krigare) bröto ifrigt af (ned) förskansningen. Det kastade (bragte) sorg å (öfver) borgens män.

310. *Halldor:* I kunden (du kunde) der skifta deras dyrbarheter. Du blef aldrig beröfvad segern. Sköldens låga (eld: svärdet) tjöt (rasade) bland mängden.

63. *Tidsafdelningarnas namn.*

311. *Alsvinnsmál:*

Natt heter det bland män,
men njóla (djupa mörkret) hos Hel,
och grima (larf) bland gudar,
osorg kalla den jättar,
alfer sömnglädje,
dvergar drömnärerska.

64. *Männers namn.*

312. *Ottar den Svarte?!* Jag känner alla envåldsherrskare öster- och söderut å skeppens säter (åt hafssidan till). Svens son (Knut den Store?!) är att pröfva (kan anses) bättre än hvarje konung.

313. *Gizur:* Konungen gläder (mättar) i drabbningen Hlöcks (Valkyrjans) häst och svan (vargen och höken). Olof (Skötkonung?) gör Yggs (Odens) foglar (korparne) glada i Sköguls (Valkyrjans) stormar (striderna).

314. *Ottar den Svarte:* Konungen håller häftiga strider. Visst blifver Odens maka (landet) österut ledigt. Folkets beherrskare lefver ett lyckligt lif.

315. *Arnor:* Hjaltlands herre (beherrskare), han som

---

311. Eller Alvíssmál, 30 (31). — *njóla*: jfr ags. adj. *neovol* pronus, prostratus, *profundus*.

314. *vigfrek* läs *víg frek.*

315. *hæstr* läs *næstr.*

är tapprast bland män, fick gagn (seger) i hvarje svärdsdån (strid). Skalden (jag) vill upphöja konungens ära.

316. *Thjodolf:* Och härförarnes betvingare (Harald Hårdråde) lät — hans lof förkunnar jag — stinga ögonen ur hufvudet på den tillfångatagne falkhetsaren (kejsaren: Constantinus Monomachus).

317. *Sighvat:* Norges herre (konung)! låt nu den olycklige så väl som den lycklige tillgodonjuta dina lagar. Håll ord och gif storligen (rikligen).

318. *Markus:* Den frikostige konungen (Magnus den Gode) for öfver det hedniska (Vendiska) landet med eld. Af ödet blef då bestämdt, att männerna skulle dö. Den högsta eldslåga tänden I (tände du), tjufvars undertryckare! söderut vid Jom.

319. *Hallvard:* Det finnes ej under munkarnes lands (den christna verldens) konungs välde en tapprare konung än du (än Knut den Store?!). Jordens rings (ormens: jättens) ords (guldets) brytare (guldutdelaren) skyddar Danskarne.

320. *Thjodolf:* Den för laster sig aktande (förträffliige) konungen öser (utdelar) Krakes ljusa säd (guld).

321. *Ottar den Svarte:* Konungen var, genast såsom ung, färdig till svåra företag och tapper i striden. Jag

---

316. Jfr Harald Hårdr. saga, capp. 13, 14.

317. *málhalt ec* läs *mál halt.* — Sannolikt ett fragment af skaldens *Bersöglisvisur,* i hvilka han förer ett fritt och varnande språk till dåvarande konung Magnus, sedan kallad den Gode. Se denne konungs saga, cap. 17.

318. I Magn. d. Godes s. cap. 25 tillskrifves denna halfstroph Arnor Jarlaskald, men i Knytlingasagan, capp. 70—81, der en mängd stropher ur Markus Skeggjasons Eiríksdrápa äro upptagna, förekommer denna halfstroph alls icke.

319. Om anledningen, hvarföre guldet kallades jättars tal, se Bragaræður, 56 vid slutet.

320. Se 125.

beder, att hans lif måtte bevaras (att han måtte länge lefva). Honom kallar jag öfverman.

322. *Markus:* Konungen lät från blänkande hjessa Rhenflodens sol (guldet) skina å hafvets fjäll (vågorna).

323. *Egil:* Konungen har upprest guldlandets (pannans) stängselklippor (ögonbrynen: har skingrat min nedslagenhet).

324. *Eyvind:* Den gladlynte konungen (Håkan den Gode) lekte (fröjdade sig) med folkets söner, stod under guldhjelmen, och skulle värja landet.

325. *Glum:* Konungen rödfärgade under hjelmen (hjelmbetäckt) brynstenarnes löt (land: svärdet) å Göterna.

326. *Ottar den Svarte:* Konungen höre början till sin sång (till sången öfver honom)! Upphöjas skall konungens lof. Förnimme han uppmärksamt takterna af min äredikt!

327. *Stuf:* Eggad af äran nedhögg konungen (Harald Hårdråde) med båda händerna männernas folk der borta söder om Nissan. Glad gick hären under sköldarne.

328. *Hallfred:* Skild är jag vid konungen (Olof

---

323. Efter en strid mot Skotska konungen Olof, der segern tillföll konung Adalsten, sökte denne genom de frikostigaste belöningar trösta skalden öfver förlusten af hans broder Thorolf, som stupat i drabbningen. Se Egils s. cap. 55. — *grundar* sc. *ársíma;* således: flodens rikedomars (guldets) lands (pannans) ... ty på den tiden plägade man pryda pannan med guldbindlar och guldplåtar.

324. Håkan den Godes s. cap. 33, str. 4.

325. Se 213.

326. Olof den Helige? Knut den Store?

327. Segern vid Nissaån vanns af Harald Hårdråde öfver Danska konungen Sven Ulfsson. Se Harald Hårdrådes s. cap. 65.

328. Fornm. s. 3, 9. Skalden klagar öfver, att han ej var närvarande i det slag, som skilde Olof Tryggvason från hans vänner, och

Tryggvason), spjutåldern har vållat det; jag väntar på männernas drott. Önskan är stor och okunnigheten (likaledes) hos de flesta (mången önskar, att konungen måtte återkomma, men ingen vet, om och när det sker).

329. *Markus:* Jag bjuder Danmarks krigiskt sinnade konung (Erik Eyegod?!) på en herrlig äredikt.

330. *Einar:* Jag sporde konungarne hafva framgått vid Holmen Grå att hålla spjut-ting (strid). Den gröna skölden blef att springa (sprang: brast) i tu.

331. *Grane:* Konungen (Harald Hårdråde) gaf örnens afföda Danskt blod att dricka.

332. *Gamle Gnævadarskald:* Den unge och i ordens styrka utmärkte (vältalige) konungen kastade sig i sin ungdom inom skeppsbord å svärdfästets tunga (på sitt svärd).

333. *Jorun:* Konungen rådde rödfärga (rödfärgade) vapnen i de elaka männens blod. Hären erfor konungens vrede. Husen lutade (föllo) ofta för elden.

334. *Einar:* Konungens svärd bet, blod föll å spjuten; Hilds (Valkyrjans) sky (skölden) brast vid Hvitaby.

---

uttrycker i likhet med många andra ett osäkert hopp om ett kärt återseende.

330. Striden vid Holmen Grå, belägen vester om Strömstad, stod år 1139 mellan bröderne Sigurd och Inge Haraldsson å ena sidan samt Magnus den Blinde och Sigurd Slemmedjeken å den andra. De sednare förlorade drabbningen, Magnus dödades, och Sigurd Slemmedjeken tillfangatogs och aflifvades under de rysligaste marter. Sigurds, Inges och Eysteins s. cap. 10 ff.

331. Fornm. s. 6, 254; jfr Har. Hårdr. s. cap. 32.

332. *Aflgjóðr* = *aflgóðr:* så Sveinbjörn Egilsson.

333. Konungen: månne Harald Hårfager? I Sturlesons Konungasögur citeras skaldinnan Jorun endast i Harald Hårfagers saga (cap. 39). — *slog* läs *slög*.

334. Afser konung Eystein Haraldsson, som på en härfärd vesterut vann en seger vid den nämnda byn, nu Whitby i Yorkshire, England. Sigurds, Inges och Eysteins s. cap. 20.

335. *Arnor:* Konungarnes ättling vänjer (öfvar) de sjölutande (i hafvet nedförda) snäckorna (fartygen) derute; han färgar härskeppen invändigt med blod. Korpens fördel är det.

336. *Thjodolf:* Så lyktade det (så lyktade) den tappre konungens (Harald Hårdrådes) lif, att vi äro alla i svår belägenhet. Den prisade konungen erfor lifvets förlust.

337. *Arnor:* O konung! under solen lär aldrig födas någon annan konung, förträffligare än du.

338. *Thorkel Hammarskald:* Till mig rådde sända (sände) öfver kalla hafvet Völsungasonen (konungasonen) guldprydt vapen.

339. *Ottar den Svarte:* Krigiske konung! innan man erhöll dig (neml. Olof den Helige), fanns i landet österut (Norge) ingen, som trängde (lade) öarne i vester (Orknöarne) under sig.

340. *Markus:* Eriks (neml. Eyegods) lof skall verlden höra: ingen menniska känner till en förträffligare konung. Konungen innehade med mycket beröm konungathronen i denna verld.

341. *Valgard:* Konung! du höll (förde) en stor flotta söderut förbi de breda landen. Der som långskeppen skälfde (skakades), blef omsider Sicilien ödelagdt.

342. *Sighvat:* Norges . . . . låt nu den olycklige njuta . . . . och gif storligen.

---

336. Harald Hårdråde stupade i slaget vid Stamfordbridge i Yorkshire den 25 Sept. 1066 mot konung Harald Gudenason. Harald Hårdr. s. cap. 96.

339. Olof Hel. s. cap. 108.

340. Erik Eyegod regerade i Danmark från 1095 till 1103.

341. Om Harald Hårdrådes krigsföretag på Sicilien, se hans saga, capp. 6—10.

342. Se 317.

Rättelser.

I texten:

N:o 38	*står:*	ter sig för	*läs:*	uppeggar sinnet hos
— 63	„	Faurbautes	„	Farbautes
— 68, 3	„	Svårmeddelig	„	Svårmeddelelig
— — 11	„	sjös	„	sjöars
— 114	„	svanvägs (hafvets)	„	svanvägs (skeppsvägs: hafvets)
— 118, 2	„	(stridsmannens) blod	„	(stridsmannens) likdagg (blod)
— — —	„	ölsbrunnsskakaren	„	ölbrunnsskakaren
— — —	„	lundars (sjömännens)	„	träds (skeppens)
— 120	„	slutas	„	slitas
— 187, 2	„	den (ringen)	„	(det: smycket)

I anmärkningarna:

N:o 64, 4 *står:* således ursprungligen *läs:* således i visst hänseende

— 67, 2 Anmärkningen angående betydelsen af *ymsi* grundar sig blott och bart på gissning; måhända betyder det endast *boning.*

— 127 „ särkilda *läs:* särskilda.

Lbs Ísl **819.1**
Snorri Sturluson **Sno**
Skáldskaparmála-Qvæði Sn 1859
1002609476